

Wyntis

GRUODIS

A Christmas Prayer

VOLUME 34. — No. 12.
GRUODIS-DECEMBER, 1948

Ah, dearest Jesus, Holy Child
Make Thee a bed, soft, undefiled,
Within my heart, that it may be
A quiet chamber kept for Thee.
My heart for very joy doth leap,
My lips no more can silence keep,
I too must sing, with joyful tongue
That sweetest ancient cradle song,
'Glory to God in highest Heaven,
Who unto man His son hath given.
While angels sing, with pious mirth,
A glad New Year to all the earth.

DIEVUI IR TĖVYNEI

Published Monthly by

Knights of Lithuania

366 W. Broadway,

SO. BOSTON 27, MASS.

Subscription: Yearly \$3.00

Single Copy 30c.

ANTANAS VAIČIULAITIS
EDITOR

1419 No. Main Ave., Scranton 8, Pa.

PHYLLIS GRENDAI
Assistant Editor

CONTRIBUTORS

Rev. Stan. Ralla, Rev. J. C. Jutkevičius.

KONNIE J. SAVICKUS, ESQ.
Legal Advisor

4532 N. Clifton Ave., Chicago, Ill.

ART DEPT.

Stanley Griganavičius

**Knights of Lithuania
Supreme Council
Officers 1948-49**

REV. JOHN C. JUTKEVIČIUS
Spiritual Director

153 Sterling St., Worcester 4, Mass.

JOSEPH BOLEY
President

5 East 62nd St., New York, N. Y.

JOSEPH KASPER
1st Vice President

309 N. 5th St., Harrison, New Jersey

FRANK J. PETERSON
2nd Vice President

3018 Vinewood, Detroit 16, Mich.

ANNE M. KLEM
Corresponding Sec'y.

183 Dukes St., Kearny, New Jersey

HELEN SHIELDS
Recording Sec'y.

217 Wharton St., Philadelphia 47, Penna.

ANNA MAE UZNIS
Financial Secretary

3079 Maybury Grand, Detroit 16, Mich.

FRANK GUEDELIS
Treasurer

129 Rita St., Dayton 4, Ohio

REV. MODESTAS STEPAITIS, O.F.M.
Trustee

Franciscan Monastery,
Kennebunk Port, Maine

ANDREW YUKNIS
Trustee

9207 So. Homan Ave.,
Evergreen Park 42, Ill.

RITUAL COMMITTEE

PHYLLIS GRENDAI

366 W. Broadway, S. Boston 27, Mass.

ANTHONY J. YOUNG, ESQ.
35 Hunnewell Ave., Brighton 35, Mass.

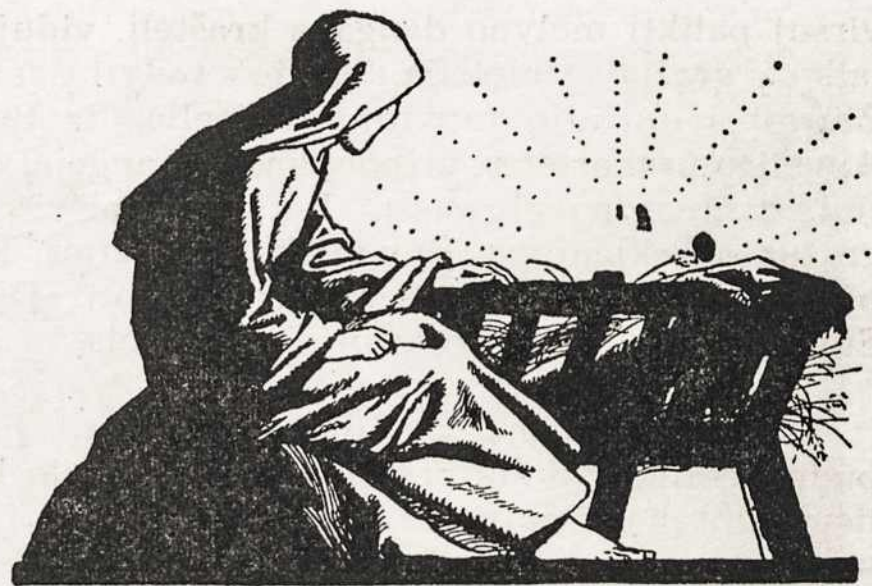
LONGINAS L. SVELNIS
163 "I" St., So. Boston 27, Mass.

All correspondence should positively reach the editorial offices by the 15th of the month of the coming issue. Correspondents may use pen names, but all correspondence must bear the signature and address of the writer. The editor assumes no obligation to return any material not solicited.

Entered as second class matter June 10, 1943 at the Post Office at Boston, Mass., under the Act of March 3, 1879.

T. Leonardas Andriekus, O.F.M.

Džiaugsmo Šventė

Kasmet sugrįžta pas mus Kalėdos — brangioji Kristaus gimimo šventė. Galima sakyti, jog tai yra vienintelė diena metų rate, kuri tiek daug skaidraus džiaugsmo paskleidžia žemėje.

O džiaugtis tikrai yra kuo. Kalėdos primena mums didžiausią įvykį visoje žmonijos istorijoje — Kristaus į šį pasaulį atėjimą ir tuo pačiu gražiausią žmogaus vilčių išsipildymą.

Seniau Dievo duotasis pažadas atsiųsti Išganytoją, kuris atvertų naują laimės erą žemėje, užsiliko visose tautose, nors dažnai jos buvo masinamos ir kitokiais pažadais. Tiesa, tasai Visagalis apie išganymą tartas aiškus žodis, laikui einant, buvo apraizgytas žmogaus fantazijos voratinkliais, tačiau savo esmėje jis visados pasiliko šviesesnės ateities laidas.

Jau neužmatomoje senovėje indai tikėjo į dievybės — Višnu išikūnijimą, kuri šiuo savo veiksmu atitaisysianti žalčio padarytą žmogui blogį. Konfucijaus mokinys Menzio apie tą būsimąjį išgelbėtoją šitaip kalba: “Jo laukia tautos, kaip nuvytusios žolės ramos”. Egiptiečiai svajojo apie galiūną, kuris užgimęs užgesins Tifono rūstybę. Persai raminosi Mitros atėjimu ir tikėjo, kad jisai gims iš mergelės ir tarpininkaus tarp Dievo ir žmonių. Druidai ir galai net altorių statė tai nekaltai mergelei, būsimajai žmonijos išgelbėtojo motinai. Graikai dėjo viltis į Apolono atžalą, atstatysiančią teisybės karalystę, o jų išmintingasis filosofas Sokratas, jau apsivalęs nuo šių mitologinių priemaišų, aiškiai pažymi, jog “reikia laukti, kad kas nors ateitų ir pamokytų, kaip santykiuoti su Dievu ir žmonėmis.”

Bet apie tuos būsimus laimės laikus, tur būt, įdomiausiai išsireiškia didysis romėnų poetas Virgilijus, gyvenęs 70—19 m. prieš Kristų. Kai jau aušo ilgai lauktasis žmonijos išvadavimo rytmetis, jisai savo “Bukolikose” šitaip dainavo: “Jau atėjo Cumeo orakulo paminėtasis paskutinis šimtmetis ir prasideda naujų amžių grandinė. Štai ateina mergelė, štai grįžta Saturno karalystė ir nauja giminė nužengia iš dangaus aukštybių. Ir tu, skaisčioji deive Liucina, globok tą gimstantį vaikelį, kuris užbaigs geležies šimtmetį ir prasidės pasaulyje aukso amžius”.

Labai nuostabūs atrodo šitie žodžiai, tačiau vis dėlto tiek jie, tiek tasai ilgesingas senovės pagonišku tautų balsas, šaukiąs dangaus pagelbos, yra tiktai silpnas aidas, iš kurio negalima susidaryti Išganytojo tobulo paveikslo. Norint jį išigyti, reikia sukti žvilgsnį į žydų tautą, kuriai pats Dievas pranašų lūpomis skelbė savo atėjimo tikslą, laiką ir vietą. Aišku, neįmanoma šias pranašystes čia pakartoti, bet tuos Izaijo žodžius, taip vaizdžiai nusakančius Kalėdų nuotaiką, reikėtų prisiminti: “Kelkis ir sužibėk, Jeruzale, nes jau artėja tavo šviesa ir keliasi Viešpaties garbė. Tamsybė dengia žemę ir miglos tautas — virš tavęs gi jau kyla Viešpats ir reiškiasi Jo šlovė. Tautos vaikščios tavo šviesoje ir karaliai rytmečio žibėjime”.

Kalėdų naktį virš Betliejaus pasirodė toji šviesa, ir dangus skelbė Izaijo išpranašautą garbę. Nors toji valanda išmušė nakties metu, bet žmonijos istorijoje ji reiškia naują rytmetį. Antgamtinis džiaugsmas užgavo dangų ir žemę. Lyriški angelų balsai skambėjo padangėje ir žadino piemenėlius iš miego, o stebuklingoji žvaigždė kvietė išminčius į Betliejų. Nuostabi buvo ta jos šviesa! Ji tikrai nieko bendro neturėjo nei su Halley kometa, nei su Jupiterio bei Saturno planetomis. Tai buvo dangiška šviesa, spinduliuojanti iš To, kuris, kaip sako šv. Jonas Evangelistas, “apšviečia kiekvieną žmogų, ateinantį į šį pasaulį”. Kalėdų naktį, menko kūdikėlio išvaizdoje, Jisai pats pas mus atėjo.

Bet išžiūrėjus į tuos nepaprastus reiškinius, kurie lydėjo Išganytojo atėjimą, nelabai aiškios tampa kai kurios kitos Jo gimimo aplinkybės. Pirmiausia Dievo Sūnus ateina į pasaulį didžiausiam neturte. Jo pastogė yra tamsus, svetimas tvertelis, guolis — sudžiūvusiu šieniu išklotos gyvulių ēdžios. Čia nėra nė mažiausios žymės to malonaus pievų kvapo, kurį leidžia pražydusios gėlės, nėra nė to švelnaus vasaros vėjelio, lengvai judinančio jų žiedus... O vis dėlto juk Jis visa tai sutvėrė savo garbei!

Užtai lengva suprasti, kodėl jautresnės širdies menininkai visados stengėsi švelniausiomis spalvomis pavaizduoti prakartėlę. Jie rūpinosi

viršuj palikti mėlyno dangaus krašteli, viduj išlaikyti gražią simetriją, asloje rodyti švarą... Žiūrint į didžiųjų tapytojų Boticello ir Beato Angelico prakartėles, atrodo, kad jas angelai statė ir dabino daugelį metų. Bet visa tai yra tik gražus atsiskleidimas žmogiškos fantazijos, kuri nors jau po laiko, jautė reikalą apsupti Dievo Sūnaus lopšeli žemiško grožio stebuklais.

Tačiau nežiūrint tų kilnių pastangų, jokiū būdu nebuvo galima pridengti ano didžiojo Betliejaus prakartėles neturto, kuris įsigilinus į Visagalio mintį, maloniau gaivina žmogaus sielą už gėlių kvapą ir lengvą vėją. Tas neturtas yra net svarbiausioji žymė, iš kurios visada bus galima pažinti Jėzų Kristų. Apie jį angelai piemenims taip kalbėjo: "Tai bus jums ženklas: atraskite vaikelį, suvystytą ir paguldytą prakartėje". Žinoma, Jį ten atrado jie tokį todėl, kad dėl įvairių priežasčių neturtas pasaulyje turi persvarą, ir Dievo Sūnus, priimdamas žmogaus kūną, norėjo taikytis prie daugumos — prie paprastų vargdienėlių.

Tai Jisai darė iš tikros meilės, nes žinojo, kad

žemėje visados bus alkanų, apleistų, neturinčių savos pastogės... Jeigu nebūtų prakartėlės, kur jie keltų savo akis, kur jie rastų užuojautos bei jėgų? Kristaus atėjimas į žemę neturte sugriovė ne tik tai nuodėmės padarytą užtvarą tarp žemės ir dangaus, bet ir pačių žmonių antgamtinėje srityje išsigalvotas nelygybes tarp vienas kito. Savo prigimtim visi žmonės Dievo akyse yra lygūs. Jeigu paliečiami skirtumai, pažymėtina, kad jie eina iš žmonių nevienodo moralinio elgesio. Bet Dievo Sūnus Kalėdų naktį atėjo ieškoti ir tų, kurie buvo pražuvę. Tuomet pasaulis Jį pamatė gerą, mielą, priėmusį žmogišką kūną, kad intymiau galėtų santykiauti su savo protingaisiais tvariniais.

Dėl to Kristaus gimimo šventė ir atidaro vartus į tą ilgai lauktą, laimingą laiko erą, o jos atminimas kasmet džiaugsmu užtvindo krikščioniškąjį pasaulį. Šv. Jono Evangelisto žodžiais kalbant, Amžinasis "Žodis tapo kūnu ir gyveno mūsų tarpe, o mes matėme Jo garbę, garbę, kaip vienatinio Dievo Sūnaus, pilną teisybės ir malonės". Todėl tą šventą Naktį visados džiaugėsi ir džiaugsis žemė.

Kūčių Vakarienė

Nėlė Mazalaitė

Kai Marijona Vindašienė praveria akis, yra visiškai tamsu, tarsi troboje nėra nė vieno lango. Visą rudenį, visą žiemą ji atsibunda šitaip anksti, tačiau ji nepuola prie nesibaigiančių šeimininkės darbų — ji guli ir galvoja. Kartais jai atrodo, kad ji yra rugio grūdas, ir nepaleisdamos jį spaudžia ir laužo girnos — tokios yra jos mintys. Kartais ji sapnuoja, kad miega pasidėjusi galvą ant vinių ir nepabudusi žino, kad tai mintys neatstoja nuo jos ir per sapną. Ir dabar jai atrodo, kad ji guli viduryje vieškelio sulaužytomis kojomis ir negali pasijudinti. Per ją važiuoja geležiniai vežimai, šliaužia patrankos, ją mindo gyvulių ir žmonių kojos, o ji guli ir žiūri. Iš-tisas dienas ir savaites guli ji, praeina paskutinės spalio dienos, krinta lapkričio lietūs, šąla gruodis, ir taip prieina laikas iki šios dienos.

— Kūčios, — ūmai atsimena ji. — Šitiek darbo, ir aš guliu. Nuo visokių užsiėmimų visi skuba į namus, ir namai turi būti paruošti.

Ji šypsosi, kai galvoja tai, ir atsikelia lengvai, be jokių skaudėjimų, kurie nuolatos suka jos sąnarius.

Ji užkuria ugnį, paruošia veršiukui gėralą, ir dabar kitoje lovoje pabunda mergaitė.

— Kur, teta, eini? — sėdasi ji išsigandus. — Į tvartus? Ne, ne! Aš tuojau keliu.

— Gulėk, — sako Vindašienė. — Gulėk, vaikeli. Tu kasdien prisilakstai. Aš visai sveika, einu pati pasižiūrėti savo bandos.

Ji užsidega žiburį ir apsivelka vyro kailinukus. Kieme pilka šviesa, kaip aguonų pienas — diena jau prasideda, ji nusėda ant žemės ir trobesių. Dideli tvartai yra tušti, kaip po maro — tik tai pačiame gale girdėti, kaip atrajoja karvė.

— Jūsų reikia ieškoti su žiburiu, — taria šeimininkė. — Ieškoti savo namuose. Štai šitaip pasilieka po bolševikų atsilankymo.

Veršiukas aštriū liežuviu lyžteli jos ranką, paskui pradeda linksmai čiuolinti putrą — ir šeimininkė paglosto mažą gyvulį jautriai, kaip žmogaus kūdikį.

— Gausi ir tu, — sako ji karvei ir eina į daržinę pašaro.

Kokia stipri ji šiandien jaučiasi — galvoja ji apie save ir džiaugiasi — tarsi kelios vyrų rankos sunkiu kabliu plėšia dobilus ir šieną iš kietai sumuštų šoninių. Ji prideda pilnus užėdžius trupančių kvapių žolių juodmargei ir nuneša pilną regstį į arklidę. Ir čia stovi motina — žiūri šeimininkė ir svarsto, kiek dienų bėra iki to laiko, kada reikės ir čia padėti gyvuliui atsivesti kumeliuką.

— Jūs kaip pirmieji gyvuliai rojuje, — galvoja ji, — jūs kaip tie, kurie plaukė Nojaus arkoje, išgelbėtieji iš tvano — iš jūsų turi kilti naujos gyvulių padermės ir atstatyti mūsų žemės ūkį. Tik tai reikia išsaugoti jus, tik išsaugoti.

Tris kartus ji grįžta prie šulinio ir pripila

Šventoji Šeima

jiems vandens. Paskui eina į vidų ir rūpinasi pusryčiais sau ir mergaitei. Pavalgiusi ji sako:

— Verute, susiruošk eiti pas motiną. Gali pasilikti tenai per visas Kalėdas.

— Bet kaip jūs, teta ---

— Nesirūpink, tavo motinai būtų liūdna vienai švęsti. Aš paieškosiu šio to nunešti jai, ir eik netrukdoma.

Ir kai mergaitė išeina, Vindašienė pradeda savo didžiuosius darbus. Nuo aukšto iš slaptų užkampių ji atneša baltų miltų ir paruošia kepti Kūčių sausainius ir Kalėdų pyragus. Ji neša grybus ir uogas, neša šeiminkės rūpesčių ir taupumo vaisius ir ruošia viską šio vakaro vakarienei. Paskui prasideda grindų plovimas, reikia nušveisti stalą ir suolus, nuplauti langų stiklus, kad pro juos galima būtų toli matyti.

Ima brėkšti, pamažu pradeda temti, ir ji vis dirba nepavargdama ir neilsėdama. Pagaliau ji gali nusiprausti pati ir apsilvinti geriausius švenčių drabužius. Po šito ji tik užkabina ant langų užuolaidas, pakloja ant stalo šieno ir tiesia staldengtę. Ji dvelkia skrynios ir audeklų kvapu ir spindi iš baltumo. Paskui ji išeina už jaujos ir prilaužo eglių ir pušų.

— Kaip gerai, — sako ji sau, — kaip gerai, kad mes gyvename miške ir toli nuo plentų. Kaip gerai, kad ima snigti — šitoki vakarą ramiai galima laukti švenčių, niekas svetimas neišdrįs artintis į tokią nuotolią vietą.

Dabar bereikia tikrai viską sudėti ant stalo, galvoja ji, ir sukrausto valgius ir indus. Pristraukia dar vieną suolą — šeši žmonės gali čia laisvai sėdėti prie šito stalo, ir ji kiekvienam paskiria vietą, prisimena kiekvieno vietą. Uždega didžiąją lempą, į ugnį dar prideda pagalių, ir visa troba švyti, nėra nė vienos tamsios dėmės. Tuomet iš spintos išima užpernykščią plotkelę ir padeda viduryje stalo. Ir atsisėda pati laukti. Už šventųjų paveikslų kvepia pušų šakos, kvepia trapus šienas ir staltiesė, ir valgiai — ant suolo murkia katinas, ir po stalu alsuoja šuo. Yra labai ramu, tikrai spragsi ugnis ir už lango šlama sniegas — ji žiūri į duris ir laukia.

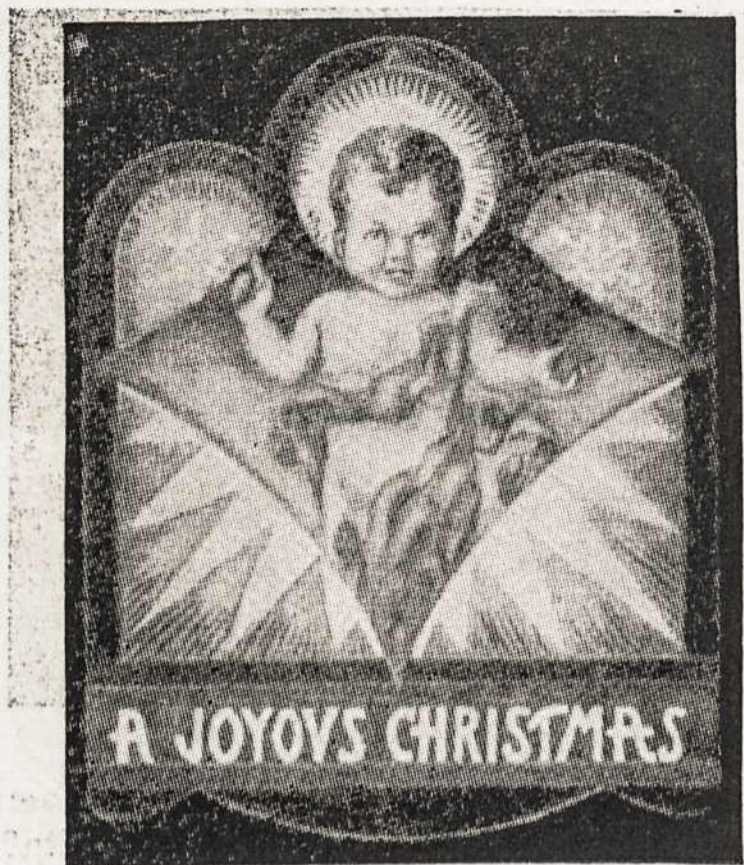
— Laikas, — mano ji, — laikas pradėti šventąją Kūčių vakarienę. Kur jie taip ilgai gaišta?

Pirmasis įeina vyras, Kazimieras Vindašius, ir sėdasi šalia jos. Ji linguoja galva ir neatsižiūri į jo veidą, protingą ir gerą, neatsižiūri, nors jų vaikai galėtų vaikų turėti. — Širdis nepražilsta nei raukšlėjasi, yra pasakęs jis, kai svetimi stebėjosi jų meile. Taip, dabar jis atsisėda, ir tuojau įeina Danutė. Ji liekna kaip lino stiebelis ir be pertraukos šypsosi. Ir ji, ir tėvas, abu jie pavargę ir sudulkėję.

— Aš nesistebiu, kad jūs pavargę, — sako motina, — kad jūs apiplyšę ir beveik basi — juk iš Sibiro toks kelias. Bet ar mano ašaros nenuplovė jūsų dulkių, ar mano vaitojimai nenudžiovino jūsų prakaito? Dieve mano, kaip jūs nepasikeitėte, nors neregėjau jūsų ketverius metus. Vis čia buvo svetimų žmonių, mes samdėme darbininkus — visą laiką troba buvo pilna balsų, o jūs nepasirodėte. Ar jūs atleidote man, kad nemačiau jūsų išvykstant, kad nevažiavau drauge? Kam jūs tada nuvežėte mane į ligoninę su sulaužyta ranka, kodėl jūs nepasiėmėte manęs pakelėje? Kodėl aš sugrižau į tuščius namus? Bet, gal būt, to ir reikėjo, kad likčiau čia ir laukčiau jūsų, kad jūsų grįžimas nebūtų toks baisus, koks buvo mano, kada pasveikusi parėjau namo. Grįžau penktadienį, o sekmadienio rytas išgelbėjo daugelį. Ach, kodėl jūs negalėjote užtrukti tas tris dienas, nagais įsikabinti į sieną, į geležis, ir sulaukti. Kodėl negalvojote išbėgti į mišką, kaip Stasys, kodėl nebuvote Kaupe, kaip Vytautas ir Stepas?

Dabar į trobą įeina Steponas ir sėdasi prie Danutės — dvynukai sėdi šalia vienas kito, panašūs ir jauniausi iš šeimos. Jo balti marškiniai prasegti, ir kakle didelė tamsi dėmė.

— Ach, kas iš to, kad tu buvai ne Žemaitijoje, kad tu buvai mieste ir tavęs nesugavo, — sako motina. — Kokios gležnos jūsų rankos, jūs vaikai, moksleiviai, ir jūs pakėlėte prie pečių šautuvus, plėšėte iš rusų tankus, gynėte fabrikus. Ir mirėte. Taip, tavo žaizdų sausa, žemė nuvaiė kraują, tėviškės žemė — juk dėl jos už-

miršote, kad žmogus greitai miršta. — Tu juk dar nieko nežinojai apie tėvą ir seserį, tai nebuvavo tavo paties kerštas. Ar tau nešalta gulėti po ta ežme su šitais plonais marškiniais? Juk aš nežinau, kurioje vietoje tu guli, nors ir aplankiau jūsų bendrus kapus. Ar neišardė dabar jų tie žvėrys, ar leidžia jums ilsėtis?

Ji apsižvalgo, kad priešais ją sėdi Vytautas, sėdi jos vyriausias sūnus, gydytojas — ir pasididžiavimas ir džiaugsmas apima ją.

— Kaip gerai, kad tu paklausei mūsų ir pasitraukei laiku. Tu buvai laimingesnis už Stepą ir birželyje išlikai nuo kulku, tačiau jie būtų suradę dabar tave, būtų suradę. Tu nenusinešei tuščių delnų ten, kur tave priglaudė, tu sugydai žaizdą ir išpiauni pavojingą, mirusį kaulą. Tu tvirtini save ilgesyje ir svetimoje žemėje, kad grįžęs galėtum nešti paguodą ir gydyti sužeistą žemę. Kaip gerai, kad tu paklausei ir pasitraukei laiku. Bet Stasys to jau nebegalėjo padaryti. Kur jis dabar gaišta? — klausia ji neramiai ir žiūri į duris. — Jis nesuspėjo ir, galimas daiktas, kad jis ir nenorėjo suspėti. Jis kalbėjo, kad čia turi likti vyrų, kurie būtų teisėjais savo žemės pardavikams ir slapta baime svetimiems atėjūnams. — “Mes būsime tokie, — kalbėjo jis, — kurie krinta kaip plyta nuo kiekvieno namo, kaip žemė, kuri prasiveria, uždėjus koją, kaip slaptas liūnas. Jie nematys mūsų ir amžinai bijos, ir daug bus išgelbėta dėl jų baimės”. Jis kalbėjo, kad ir aš turiu gelbėtis svetur, bet jūs suprantat, kad aš negalėjau. O jeigu iš ištrėmimo atvarys jus prie sunkių darbų čia? O jeigu aš savo buvimu galėsiu apginti nors vieną medį, nors vieną gyvulį? Argi aš neišslėpiau jų? Argi aš užleidau nors vieną ūkio darbą, suvėlinau jį, nors esu tik viena su giminaite? Gal būt, pavasarį aš nebeturėsiu kur dirbti, gal būt, jie atims žemę — tačiau pavasaris yra stebuklų metas, ir mes galime būti išgelbėti. Nepykite, kad

aš likau. Jis verčia jus laukti, nes negalima paliesti plotkelės, kol nėra visi susirinkę. Gal būt, mes pagiedosime ką nors kalėdiško tuo metu?

Kai motina šitai pasako, visi sėdintieji už stalo ima giedoti šventą bernelių giesmę. Iš pradžių ji gieda drauge, o paskui tiktai klausosi — jų balsai yra tokie skardūs ir gražūs, kad ji pradeda verkti. Ir ūmai viduryje giesmės kažkas lauko pusėje uždaro vieną, antrą ir trečią langinę. Iš po stalo pašoka šuo ir urgzdamas puola į duris. Ir durys atsiveria.

— Mama, — taria tyliai įėjęs Stasys. — Kaip tu neatsargiai sėdi prie tokios didelės šviesos? Kas žino, kas čia gali valkiotis?

— Tu nutraukei jų giesmę, — sako ji priekaištingai, ir kai mato jo nustebusį žvilgsnį, prideda: — Tėvas ir visi buvo čia atėję, tik tavęs trūko.

— Mama, — šnibžda jis išgąstingai, ir tada ji nusišluosto akis ir atsipeikėja.

— Kaip stipriai ir keistai aš regėjau juos savo mintyse, — sako ji. — O tu esi man vienas, vienas ---. Ir staiga ji išbąla: — Kieme sninga, o tavo kailiniai visiškai sausi — tu taip pat esi tiktai šmėkla.

— Seniai nusigiedrijo, — kalba jis ir bučiuoja jos ranką. — Aš esu gyvas, gyvas, barzdotas ir alkanas. Esu stiprus ir sveikas, mama.

Ir dabar ji iš naujo nusigąsta:

— Kaip tu atsiradai čia, kaip tu nebijai?

Jis užgesina lempą, užkabina duris ir įmeta į ugnį malkų. Šitoje prieblandoje jis sėdi šalia motinos ir valgo. Paskui pasakoja, kaip netoli čia laikėsi su dvejetu draugų ir negalėjo išverti, neužėjęs namo.

— Ir nesibijok, mama, aš visuomet budžiu. Ir kaip toli benueičiau, aš visuomet žinau, kaip tu gyvenai, ir visuomet grįšiu laiku.

Jie pasėdi valandą, kitą ir jis sako:

— Eisiu.

Ji tylėdama išeina iš trobos, ir grįžta rankose laikydama baltus drobinus marškinius.

— Persivilk, — sako ji, ir ištiesia vienus ant suolo šalia jo.

Ir ji kloja į maišelį dar ir dar baltinių, renka nuo stalo valgius, išeina ir grįžta su pilnomis rankomis, ir viską deda į maišą. Ant viršaus uždeda plotkelę ir parodo maišą sūnui:

— Tavo draugams.

Ji išlydi jį — yra žviguliuojanti skaisti naktis, ir jie eina pro vartus. Valandėlę jis stabteri ties tvartų durimis: lengvai subliovė veršiukas, ir toliau suprunktė arklys.

— Vidurnaktis, sako motina, — jie kalbasi. Bus laimingi metai, jeigu gyvuliai kalbasi per Kūčias.

Ji skubiai bučiuoja jį ir grįžta. Ant slenksčio sustoja ir pažvelgia atgal — tačiau toliau juodoja miškas, ir žemai yra sniegas — nieko kito ji nemato, nieko. Paskui ji pakelia akis į viršų:

— Kiek žvaigždžių, — sako ji, — kiek žvaigždžių — bus vaisingi metai.

Aug. Raginis

"Amerika Pirtyje"

Tremtyje mirė J. Vilkutaitis, kuris stovi tarp žymiųjų lietuvių rašytojų. Tačiau tas vardas maža kam tėra girdėtas. Nedaug tepaaiškintume, jeigu pastebėtume, kad jisai turėjo Keturakio slapyvardį. Pastarąjį daugiau kas žino, bet irgi lyg be rimtesnio dėmesio. Pagaliau pasakykim, kad J. Vilkutaitis-Keturakis parašė garsiąją lietuvių komediją — "Amerika Pirtyje".

J. Vilkutaitis-Keturakis mirė žilas senelis, — buvo gimęs 1869 metais. Per visą tą ilgą amžių lietuvių literatūrai jis tedavė tą vieną veikalą, pasirodžiusį 1895 metais. Tiesa, po pirmojo karo jisai buvo parašęs kitą dramą, bet toji nepasisekė ir, rodos, nė spaudos neišvydo. Taip jisai pasilieka vienos knygos autorius, ir toji pati nedidukė.

Bet dramos meno atžvilgiu "Amerika Pirtyje" yra tikras šedevras, pati geroji komedija visoje lietuvių literatūroje. Mūsų žmonės išsyk pastebėjo teigiamąsias šio veikalo ypatybes, ir nuo pat pradžios Keturakio kūrinys turėjo didžiulį pasisekimą. Lietuvių mėgėjų scenon jis įžengė dar draudimo laikais, slapčia, ir paskui buvo dažnas svečias kaimų klojimuose, seklyčiose, miestelių salėse. Reta lietuvių drama buvo taip daug vaidinta, kaip "Amerika Pirtyje".

Nėra ko stebėtis, kad prie jos su laiku lyg ir prisisegė liaudžiai skiriamo veikaliuko garsas: esą, ten šnekama apie kaimiečius, ir kaimiečiams geriausiai ji tinka. Maža ją tematėme valstybės teatro scenose. Galop ir kaimus ji apkeleliavo, perėjo miestelių sales — ir lyg pašalėje atsidūrė. Truputį ir dulkės ją apnešė.

Tas dulkes nupūtė nauji žmonės. Jie pamatė, kad "Amerika Pirtyje" nėra vien tik linksmas atsitikimas, dialogais atpasakotas, bet tikras dramos meno kūrinys. Balys Sruoga, pats didelis dramos meistras, jos technikos ir teatro istorijos žinovas, kartą besišnekėdamas visišku tikrumu atsiliepė apie Keturakio komediją: "Tai tikra drama". Ėmė apsižiūrėti ir literatūros istorikai. Iš pradžių "Amerika Pirtyje" nebuvo įtraukta mokyklų programose, o vadovėliai keliomis eilutėmis su šiuo kūrinium susidorodavo. Vėliau jau kiek daugiau vietos skyrė, bet vis atsargiai, kad kas neįtartų nerimtumu, tokią lengvą komedijėlę su mūsų klasikais sugretinus.

Iš tikrųjų gi "Amerika Pirtyje" yra klasikinis lietuvių literatūros kūrinys. Ji tenai stovi ne dėl ypatingų savo problemų, ar nepaprastos

"Amerikos Pirtyje" autorius
J. Vilkutaitis-Keturakis su žmona

technikos, arba gyvenimo plataus vaizdo, arba gilių personažų, arba stiprių ir naujų idėjų, arba gražios ir stilingos kalbos. Nė vienas šių bruožų tenai ypatingiau neprasimuša. Tačiau ir tas skursnus kaimiečia gyvenimėlis, ir eiliniai žmonės, išvesti veikėjais, ir visa intryga, ir tos nedidelės problemėlės susilieja į vieną darnią visumą, kuri nuo pirmos scenos ligi paskutinės liudija, kad tai esama tikros dramos.

Lietuvių literatūroje turime eilę dramos veikalų. Tačiau dramos meno esmę tik keletas jų pagauna. O toji dramos esmė yra veiksmas, kuris turi būti natūraliai išplaukęs iš paties įvykio, rodomo scenoje. Lietuvių dramų dalis yra neveiksmingos arba todėl, kad jos remiasi epine medžiaga, arba todėl, kad tenkinasi mechanišku, išviršiniu veiksmu, arba keliamąja idėja nustelbia veiksmą.

Dramoje veiksmas turi būti ne prikištas, ne išviršinis, bet turi taip sykiu su turiniu plaukti, kaip upė ir vanduo. Tokiu esminiu veiksmu, kuris kad dramos veikalą padaro tikra drama, pa-

Adomas Jakštas – Dambrauskas

(1860 — 1938)

Jo gyvenimas, asmenybė ir darbai

Jaunimą žavi didžiųjų žmonių gyvenimas. Vienu iš tokių didžiųjų Lietuvos žmonių yra buvęs prel. Aleksandras Dambrauskas — Adomas Jakštas. Šiomet sukako 10 metų nuo jo mirties. Tad žvilgterkim, nors trumpai, į to mums svarbaus asmens gyvenimą ir darbus.

Jakšto nuopelnai kultūriniam Lietuvos gyvenimui matyti iš šio palyginimo: jeigu ant svarstyklių dėti Basanavičiaus ir Jakšto nuopelnus, tai nežinia, ar pastarasis nenusvers pirmojo. Tai reikšmingas palyginimas. Ramus ir tylus A. Jakšto mokslinis bei literatūrinis, kultūrinis bei

sižymi V. Krėvės „Skirgaila“ ir „Šarūnas“. Taip pat tą esminę dramos savybę turi Keturakio „Amerika Pirtyje“. Šalia jų dar keletą vardų būtų galima paminėti, pav., K. Binkio „Atžalynas“. Bet iš viso nedaug jų susirastų.

Nuo pirmos eilutės ligi paskutinės Keturakio komedijoje regim veiksmą, kuris natūraliai eina iš pačių personažų ir jų konfliktų. Tenai nėra veiksmo per prievartą, dirbtinai užmesto. Net į pabaigą, kada Faibčikas ankstesnius įvykius pasakoja (epinis elementas!), dramos menas ir esminiai jo dėsniai nepažeidžiami: viena, tai sudaro lyg savotišką pajvairinimą technikos atžvilgiu, o be to, šisai žydas savo pasakojimą taip dramatinizuoja, kad gaunamas lyg koks antraeilis vaidinimėlis, jau vien jo bežiūrint.

„Amerika Pirtyje“ į lietuvių sceną ir literatūrą atėjo be pretensijų. Ji buvo parašyta ankstyvajam mūsų teatrui, vaidinimui, ir šį uždavinį laimingai atliko. Tačiau ji nenunyko ir toliau ištvėrė. Be pretensijų gyveno ir šios mūsų komedijos autorius: maža kas apie jį žinojo, maža kas jį pažino, maža kas juo domėjos, — tiek maža, kad apie jį, kaip žmogų, beveik nieko nebuvo rašyta. Buvo, gyveno, ir štai numirė senelis, išblokštas iš savo žemės, netekęs tėvynės. Jis lietuvių tautai paliko vieną vieną veikalą, ir tą patį vos keliasdešimt puslapių teapimantį. Vienok tai viena pagrindinių knygų lietuvių literatūroje. Ji neverčia kalnų ir nieko nestebina. Šiandien jų dar nėra, bet ateities dramaturgas lietuvis parašys ir šaunesnių komedijų. Tačiau šioj kuklioj knygoj ateities kartos galės iš lietuvišl o pavyzdžio pasekti, kas yra tikras dramos veiksmas, drauge žavėdamasis, scenoje ar lektūroje, paprastu, bemaž pilku, bet tokiu savu ir nemeilotu jos meniškumu.

visuomeninis veikimas statomas lygiomis su mūsų tautinio atgimimo patriarko veikla.

A. Jakštas buvo kilęs iš Ukmergės apskrities (gimęs Kuronių k., Pagirio par.), kur jo tėvai tais laikais buvo laisvi ūkininkai. Todėl ir sūnų galėjo į aukštesnius mokslus leisti: jis išėjo Šiaulių gimnaziją. Buvo įstojęs į Petrapilio universiteto matematikos skyrių, bet po metų jį jau randam Kauno kunigų seminarijoj. Jį traukė tiek matematika, tiek ir dvasininko pašaukimas. Bet matematikos ir dvasininku būdamas niekad neapleido. Ji jam padėjusi religines tiesas geriau suvokti bei išsiaiškinti.

Tremtyje

Išėjęs kunigų seminariją, Jakštas buvo išsiųstas į Petrapilio dvasinę akademią aukštųjų teologinių studijų tęsti. Ten jis įsigijo magistro laipsnį. Paskum buvo Panevėžio gimnazijos kapelionu. Kadangi per vieną valstybinę šventę savo mokiniams patarė eiti ne į cerkvę, kaip buvo valdžios įsakyta, o į katalikų bažnyčią, tai buvo ištremtas į Ustiužną Rusijoje, kur išbuvo apie 10 metų. Ten gerai susipažino su daktaru Vincu Pietariu, kuriam patarė imtis ką parašyti iš Lietuvos praeities. Šis ir parašė garsųjį istorinį romaną „Algimantas“. Jei ne A. Jakštas, kažin ar apie Pietarį šiandien ką ir būtumėm girdėję.

Įvairi veikla

Grižęs iš tremties, A. Jakštas buvo paskirtas Kauno dvasinės seminarijos profesorium, o po ketverių metų liko Petrapilio dvasinės akademijos profesorium ir dėstė Šv. Raštą. Bet jis labai ilgėjos Lietuvos. Norėjo jos labui ir garbei dirbti. 1906 m. persikėlė į Kauną. Čia įsteigė garsiąją šv. Kazimiero draugiją gerom knygom leisti. Sekančiais metais jis pradėjo leisti ir redaguoti „Draugijos“ žurnalą. Apie tą žurnalą suspietė daug mokslo, literatūros ir visuomenės darbo žmonių. 1911 m. A. Jakštas pradėjo leisti „Ateities“ žurnalą, skirtą mookslus einančiam jaunimui. Iki pat savo mirties 1938 m. A. Jakštas, vis uoliai dirbdamas mokslinį ir kultūrinį darbą, išgyveno Kaune.

Adomas Jakštas — plačiašakis darbo žmogus. V. D. Muziejų Kaune buvo jo paveikslas: asketinių veido bruožų dvasininkas, storo stiklo akiniais, beskaitęs knygą. Tai tikras jo paveiks-

las: visą gyvenimą su knyga rankoj. Jis kitokių gyvenimo smagumų ir nepažino. Jų jam ir nereikėjo.

Kaip dvasininkas, A. Jakštas buvo aukštas Bažnyčios asmuo — Kauno kapitulos prelatas. Jis rašė teologinio pobūdžio raštus. Kūrė ir vertė giesmes. Dėjo religinius pagrindus jaunajai dvasininkų kartai.

Visą nuo dvasininko pareigų atliekamą laiką A. Jakštas skyrė mokslui, literatūrai, filosofijai, kritikai, laikraščių redagavimui, knygų rašymui. Sunku čia būtų suminėti visus darbus, kuriuos jis nudirbo lietuvių kultūros bare. Bet kaip poetas, mokslininkas ir literatūros kritikas A. Jakštas minėtinas pirmiausia.

Poetas

A. Jakštas — Maironio meto poetas. Kad ir nebraukė taip jautriai lyros stygų, kaip Maironis, tai bent "Dainų Skrynelę" mokėjo į žmones paleisti. Paskui išleido "Nakties Matymus" ir "Rudens aidus". Pagaliau visą savo poeziją buvo sudėjęs į "Lyrikos" rinkinį. A. Jakšto poezija — daugiausia blaivi, ne tokia romantiška ir gamtą apdainuojanti, kaip Maironio. Jo daugiau protavimo, svarstymų, pavyzdžiui, apie dievybę. Jis ypač mėgo ir satyrą, taip pat pajuokti prastus poetus. Kai kurios A. Jakšto eilės tapo liaudies dainomis, kaip —

Jūra motinėlė
Tur dukrelių būrį,
Vėjui tėvui liepiant
Visos šokti turi.

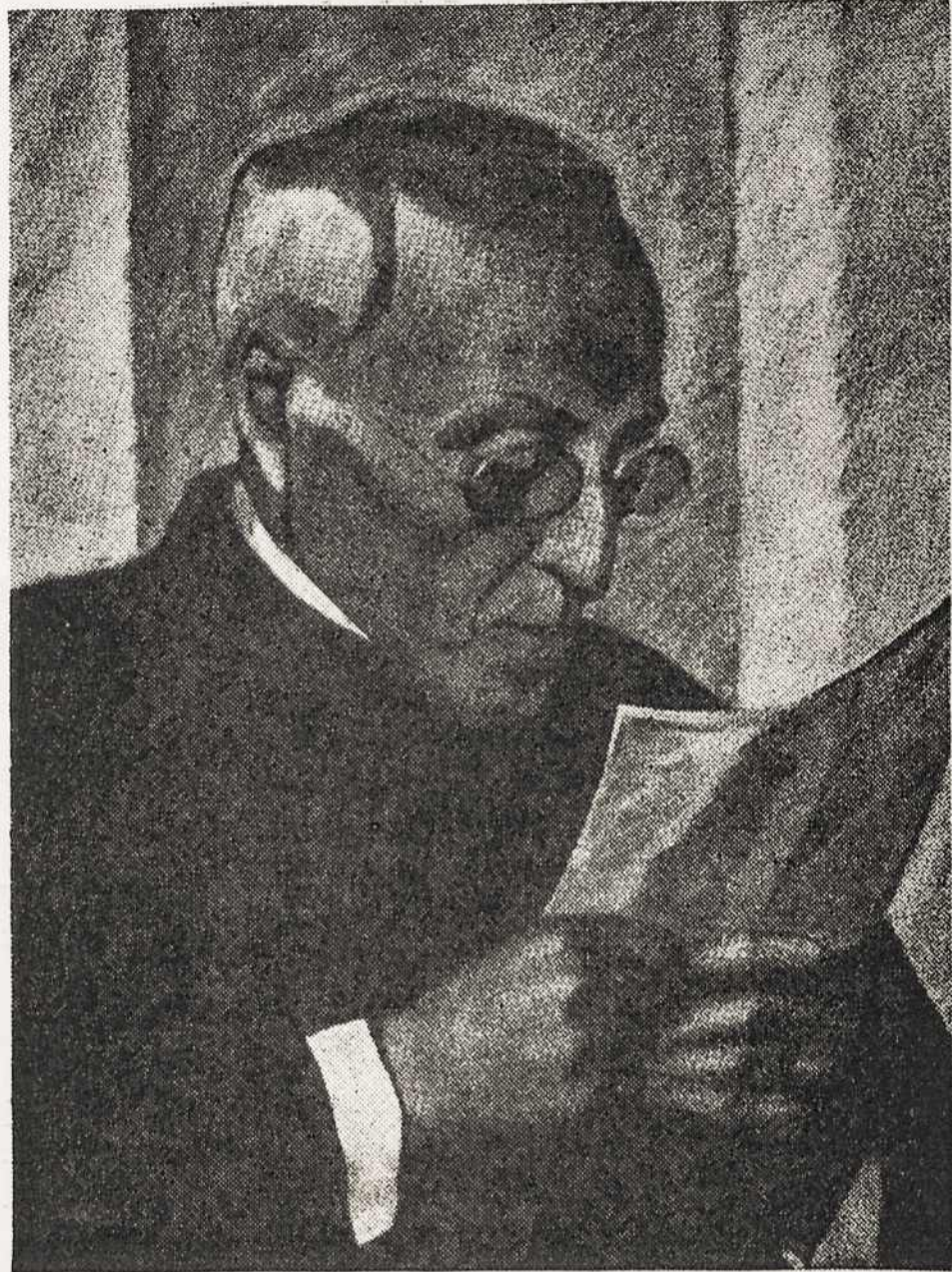
Kritikas

Literatūros dirvonuose A. Jakštas labiausiai žinomas kaip literatūros kritikas. Redaguodamas "Draugiją", paskum "Ateitį", jis turėjo progos perskaityti visas tuo metu pasirodančias knygas. Jas recenzuodavo, kritikuodavo. Buvo aštrus, net bijomas kritikas. Tuos kritikos, recenzijų ir panašius raštus sudėjo į knygą "Mūsų naujoji literatūra" (2 tomai).

Savo kritikoj A. Jakštas laikėsi vadinamo Logoso principo: meno kūrinij turėjo atsispindėti ta pati proporcija, kaip ir kosmoso, arba visatos, santvarkoj. O žodis "kosmos" reiškia grožį. Kai ypač poezijos veikale to Logoso dėsni nerasdavo, Jakštas veikalą gerokai pakedendavo. Bet ne be to, kad nebūtų ir apsirikęs. Jo kai kurie išgirti poetai neiškilo, o nupeikti — šiandien yra žymūs.

Mokslo srityje

Ypač daug dirbo Jakštas mokslo srityj. Jis yra išleidęs 4 tomus matematikos raštų. Todėl buvo gamtos-matematikos fakulteto į garbės daktarus pakeltas. Daug svarbių filosofinių klausimų gvildeno knygų "Mokslas ir tikėjimas", o "Užgesusiuos žiburiuos" aprašė dauge-

PREL. A. JAKŠTAS-DAMBRAUSKAS

lio įžymių mokslo vyrų gyvenimą. Jam rūpejo ir meno kūryba, ir "Meno kūrybos problemose" jis pliekė modernųjį, nelietuvišką, iš svetur atgabentą, išsigimusį meną. A. Jakštas mokėjo daug svetimų kalbų, yra diskutavęs su lenkų ir kitų tautų mokslininkais. Buvo žymus esperantininkas ir pirmojo Lietuvoj esperantininkų laikraščio "Litova stelo" redaktorius.

A. Jakštas kaip žmogus

Bet toks žymus žmogus, A. Jakštas gyvenime buvo labai paprastas. Jis matė iškilmingas Maironio ir Vaižganto laidotuves ir prašė jį laidoti kukliai, be iškilmių, be prakalbų. Prašė palaidoti šiaurinėj Kauno bazilikos kriptoj. Tai turėjo simbolizuoti kovos ir vargų gyvenimą, be saulės, be šilimos. Jis ten ir tokį epitetą išsikaldino: "Mes ne savo ugnimi žėruojam, mes ne sau aplinkui šviesą liejam". Tai reiškė, kad mes Dievo siųsti kitiems, kitų labai darbuotis ir atpildo nelaukti.

Kaip ir Vydūnas, A. Jakštas visą savo gyvenimą buvo paėmęs į griežtą discipliną. Jis nevartojo nieko, kas galėjo kūnui ar dvasiai pakenkti. Buvo blaivus ir santūrus. Nemėgo iškilmingumo ir pompos. Knyga ir vienuma buvo geriausi jo draugai. Iš to gimė jo didieji mokslo ir literatūros darbai.

From the Asst. Editor's Desk

There appear in this issue several interesting articles, such as "Amerika Pirtyje", "Džiaugsmo Šventė" and "A Christmas Lesson". During the Christmas holiday make it a point to read these articles and let us know how you enjoyed them.

Our founder, M. A. Norkunas, 21 Kendrick St., Lawrence, Mass., celebrated his 79th birthday on December 1st. He has done much for organization. During the last national convention held in Detroit, he presented each delegate with a gold K. of L. pin. His gifts to us are gratefully appreciated. We wish Mr. Norkunas many more happy years of life.

Notice the K. OF L. CALENDAR published in this issue. Let us know what affairs your council or district plans to hold in the near future and we shall be happy to print the same.

Mr. and Mrs. Frank Razvad, (past national president and honorary member of our organization), celebrated their Tenth Wedding Anniver-

Buvo griežtas sau, bet ir kitiems. Nemėgo, ypač literatūroj ir mene, naujovių, kurios nesiderina su lietuviškuoju charakteriu. Sako, kai pasirodė "Keturi Vėjai", vienas vaikas, kurs platinos laikraščius, ėmęs šaukti: "Keturi Vėjai, Keturi Vėjai". Jakštas pagrasinęs jį lam lazda ir pasakęs: "Traukis, kad duosiu, tai tau ir vieno vėjo pakaks!"

Bet jaunimą A. Jakštas labai mylėjo. Mėgdavo pabūti jo tarpe, studentams paskaityti net savo naujausios kūrybos. Kai mes, literatūros studentai, kartais jo bute susirinkdavom, nesigailėdavo nors ir kukliai pavaišinti, tą ar kitą pradedantį pagirti, o kas nepatikdavo — atvirai ir pa-peikti. Kad ir griežtas, bet buvo labai jautrios širdies. Pajutęs, kad mirs, verkęs kaip vaikas, pasakoja poetas M. Vaitkus. Dar norėjo pagyventi, kad ką naujo duotų iš mokslo ar meno srities, nes labai mylėjo kraštą ir žmones. O gal ir nujautė, kad ateina galas Lietuvos laisvės dienų. O jau buvo išsipildęs ir Maironio eilėraštis:

Iš draugų, kai pažiūriu, man nedaug
bepaliko:

Šaltas kapas užmerkė akis.

Tai ir paliko šį gyvenimą, kad nebematytų jo žiaurumų, kurie atėjo su karu ir su okupacijom mūsų tėvynei Lietuvai. O mums savo gyvenimu ir darbu A. Jakštas paliko nedylantį pavyzdį, kaip reikia būti darbe uoliems, kaip laikytis savo principų, kaip mylėti Dievą, žmones ir savo tėvynę.

sary, last month. They have two lovely daughters named Norma and Gloria.

According to our Constitution, each council must arrange at least one entertainment a year, allotting the profits for Center expenses. Council 7, Waterbury, Conn., is to be commended for having been the first to hold such an affair October 30th. Anthony Jenkins is president of C-7. How many other councils are planning to do likewise during the coming year?

Mr. Anthony F. Kneižys of Norwood, Mass., editor of "Darbininkas" was one of the 15 prominent citizens of Massachusetts who was appointed by Governor Robert F. Bradford to serve on the chief executive's Displaced Person's Commission, to take care of the first groups of Displaced European Refugees that arrived in Boston in November. This Commission will be a policy-making organization and will implement the work of the Greater Boston Committee on Displaced persons. Mr. Kneižys is member of the Knights of Lithuania, Council 27.

PILGRIMS of 1948: 808 Displaced persons arrived in Boston November 18th, (65 Lithuanians) under the Displaced Persons Act. They entered this historic gateway of freedom as did the Pilgrims of 1620. This is an historic event. The fact that the displaced persons are being admitted to our land is evidence that our people have not forgotten that our nation was founded by immigrants, many of whom fled oppression and persecution... They will take on here the responsibility of proving to the world that America's confidence in them was not misplaced. We sincerely hope that each one of these persons will be granted the most precious possession in the world — American citizenship.

No doubt you get very tired of patching your clothes. Can you imagine what it is not to have even a scrap of cloth for patches? The displaced women in Europe would gladly patch and mend their families' clothes, but have neither cloth for patches nor needle and thread for sewing them on. Will you not give them your old clothes, even though somewhat worn; your old sheets and blankets, your old shoes and stockings, adding some thread, needles, pins, perhaps even a pair of scissors? Any items you may have to offer will be gratefully received. Kindly bring them to your local clothing collection center or send to the UNITED LITHUANIAN RELIEF FUND OF AMERICA WAREHOUSE, 105, Grand St., Brooklyn, N. Y.

MERRY CHRISTMAS TO YOU ALL.

Oficialus Skyrius

SVEIKI, SULANKĘ KALĖDŲ IR NAUJŲ METŲ ŠVENČIŲ!

Visos organizacijos nariams, darbuotojams, bendradarbiams, rėmėjams ir prietėliams tiesiam dešinę ir iš visos širdies velijam sveikatos, energijos darbuotis mūsų brangios organizacijos, mūsų tėvynės, tautos ir šios šalies gerovei! Žengdami per senųjų metų slenkstį į Naujų Metų rūmą padarykim tvirtą pažadą būt kilniais tėvynainiais, darbingais organizacijos nariais, drąsiai nešti savo idėjų ir obalsių vėliavą!

“Dievas ir Tėvynė!” — štai mūsų obalsis.

LINKSMŲ ŠVENČIŲ!

Liet. Vyčių Centro Valdyba, Redakcija ir Administracija.

K. of L. CALENDAR

January 15, 1949 —

Brooklyn, N. Y., Council 41, Dance

January 22, 1949 —

South Boston, Mass., Council 17, Dance for St. Peter's Lithuanian Church Renovation.

February 5, 1949 —

New York and New Jersey District Dance for the Benefit of Lithuanian Relief.

April 23, 1949 —

Elizabeth, N. J., Council 52, Dance.

VYTIS FOR CHRISTMAS

The answer to your Christmas gift problem!

You can give great pleasure to many friends and relatives this Christmas and actually save time and money doing it.

Giving the VYTIS, the family magazine, solves your gift problem quickly, easily and economically. A year's subscription, will give your friends the valuable and stimulating reading that is found in every issue. There's no other way that you can give so much for just so little, and each issue during the coming year will remind your friends and relatives anew of your

CHARLES BASON,
“Vytis” Circulation Manager.

thoughtfulness at Christmas, and at the same play a big part in helping to get the much needed funds.

Your name will be hand-penned on an attractive card which will announce your gift. This Christmas card will be mailed to reach your friends or relatives just before Christmas with no worry or bother for you... Every member a friend, make every friend a reader of the VYTIS.

Charles Bason,
Circulation Manager

A CHRISTMAS LESSON

Rev. John C. Jutkevičius

Once again we are about to celebrate the great feast of Christmas. For 4000 long years mankind had waited eagerly but patiently for Him in Whom their hope for freedom from sin and the bondage of Satan had lain. Patience always bears fruit. Hence the day finally arrived when He came down upon this earth not as a king in stately, royal vestments but as a mere Babe dressed in swaddling clothes, not as one seated on a regal throne but as One Whose throne was a crib in a lowly stable. No fanfare greeted His coming. His birth was announced by the heavenly music of choirs of angels to poor shepherds who were tending their flocks in the hills near and around Bethlehem. Every phase of His coming was characterized by humility. His parents were humble, the place of His birth was humble, everything that happened during this auspicious event indicated to a haughty world that humility above all else was the thing that counted. *"Learn of Me for I am meek and humble of heart"*. Matt. XI 29.

By His humble coming the Christ Child tried to teach us a great lesson in humility. At that time a pagan world looked upon humility as something base, vile and lowly. Humility was practically unknown to them. The Jews, on the other hand, well realized that in God's eyes they were nothing. Ever conscious of this nothingness, they humbled themselves before God everytime they had the misfortune of offending Him by sin. The Divine Babe foresaw that men would be given to pride, would exaggerate their true worth and extol themselves in an inordinate love of self. Since nothing teaches better than good example, Jesus preached humility by living it from the time of His birth to the time of His death on the cross. His

humility teaches us to reckon ourselves at our true worth, to arrive at a true knowledge of ourselves and seek self-effacement for God's sake. *"Never suffer pride to reign in thy mind or in thy words for from it all perdition took its beginning"*. Job IV 14.

The modern world needs humility. Many of our present day ills can be traced to a pride of life. Together with the pleasures of the world and the temptations of the devil, pride of life constitutes the basic factor that is behind everything sinful and offensive in the world today. *"The beginning of the pride of man is to fall off from God because his heart is departed from Him that made him: for pride is the beginning of all sin."* Eccus. X 14. This important truth the Divine Babe tries to teach a sinful world on the occasion of His nativity.

In my opinion, if there ever was a virtue necessary for K. of L. members, it definitely is humility. Show me a council whose members are humble and I'll show you a flourishing and active council. Because humility empties one of

the highest

self-love and vain-glory, members who practise this virtue do not become puffed up with vanity. They clearly see and notice their true worth and that of the K. of L. Each one realizes his proper place in the organization and as a result has a clear idea of what he can do for it. Just as pride puffs one up above the others and thus becomes a stumbling-block to him in organizational activity, so does humility make one more active and more firm in his determination to do what he can in it. Humility strengthens his faith in the lofty ideals of the K. of L., excites him to seek after those ideals and moves him to be friendly and charitable towards his fellow members. Such a conviction, together with a spirit of charity on the part of every single member, cannot help but make him or her a better member and the council to which he or she belongs, stronger and firmer than it ever was.

Councils have fallen into oblivion simply because members puffed themselves above their actual worth and gradually fell away from K. of L. activity. This haughtiness of spirit proved in time detrimental firstly, to the council because their attitude became obnoxious to others and thus alienated them from the council and secondly, to the member himself because in time he saw and could not keep pace with his inflated idea of himself. Everyone familiar with our K. of L. will agree with me that the K. of L. has lost many because of discouragement and

what is discouragement if not a form of pride. Humility could cure that very easily. With humility, discouragement and pride would disappear and our organization would flourish to what I would call its Golden Era.

We all know just how important the sun is to our earthly lives. Let the sun shine on wax and it will soften but let it shine on mud and it will harden. Yet the sun's rays are the same. The difference lies in that upon which the sun shines. The same is true of us. The K. of L. purpose is a lofty one. Its aims are worthy of the efforts of every individual. Working for those aims makes one a better Catholic, a better Lithuanian and a better K. of L. member. Yet some do not make any improvement whatsoever. Alas some become worse. Is it because the purpose is wrong? Is it because the aims carry with them an evil influence? Certainly not. Yet ones become better while others become worse. Why? Merely because ones are humble in their K. of L. work while others are guilty of pride. The difference lies in the attitude one takes. Be haughty and proud as a peacock and you certainly will not achieve the true aims of the K. of L. But be humble and meek as a lamb and you will advance in K. of L. activity and attain happiness in the accomplishment of its aims. *"God hath overturned the thrones of proud princes and hath set up the meek in their stead."* Eccus. X 17.

So on the occasion of another Christmas, let us learn this lesson of humility from the Divine Child. We all have good intentions and are eager to see our organization ever grow and flourish in the American way of life. But however good our intentions may be and however intense our eagerness may be, they go to naught if we do not humble ourselves to our true worth and work to better ourselves and the K. of L. of which we are privileged to be members. Having learned this lesson, let us ever put it into practice for only then will we be sure that the K. of L. will exist forever to benefit the fine Lithuanian-American youth of our land. *"Glory to God in the highest and on earth peace to men of good will"*. Luc. II 14.

and on earth and Will toward Men

LIETUVIŠKAS ŽODIS

(Iš tremtinių laikraščio "Gintaro")

Mes turėjome daugelį karų ir laimėjimų, mes turėjome didvyrių ir kunigaikščių, mūsų istorija galėtų didžiulis bet kuri tauta, tačiau kai visa tai dinga, ar nepaliko mums mūsų mielas lietuviškas žodis, kuris, perėjęs tuos pačius vargus ir džiaugsmus, kokius ėjo pati tauta, išliko nepalūžęs ir amžinas.

Ir kai rymoju prie savo istorijos puslapių, iš tikrųjų, tada mes karčiai pagalvojame: jeigu mūsų tautos galybės dienomis lietuviškas žodis būtų buvęs toks mylimas, kaip dabar — gal būtų žirgų girdymas tolimose jūrose nebūtų likęs tik puikus epizodas. Jeigu mūsų ponai būtų saugoję savo gimtąjį žodį taip, kaip jie saugojo savo garbę — iš tikrųjų, mes būtume išvengę daugelio nereikalingų bylų su kaimynu, kuris mums buvo įkyrėjęs savo meilumu.

Ir tik tada, kai mes apsižiūrėjome nebeturį begalinių plotų, ir pulkų, ir pasaulinio garso, ir savo šaunių bajorų — ach taip, tada mes pasijutome esą galingi, nes mums buvo likęs lietuviškas žodis, ir vienas noras, kad galėtume juo užpildyti tikrai savo žemes. Ir tą norą mes išsinešėme iš visokių amžių ligi dienos, ir prieš šitą kuklią mūsų teisę visais amžiais stojosi piestu visos pragaro užmačios — ordinai, baudžiatvės ir komunos. Iš tikrųjų, kai mes dabar žiūrime atgal, mums darosi aišku, kokią nesulaužomą jėgą mes turime savyje.

Tikrai, pasaulis tiki, kad graži moteris sugriovė Trojos miestą, ir markyzių intrygos suardė Prancūzijos karalystę. Bet ar tas pats pasaulis tiki, kad mūsų sodietė motina, pirštais vedžiodama savo sūnui rades maldaknygėje, sėdėdama prie ratelio suskaldė rusų imperiją. Jėgos ir ginklo galybė neįstengė palaužti lietuviško žodžio, ir spausdintuose puslapiuose jis buvo nešamas prie krūtinės ir ant pečių, nuo Prūsų ligi Sibiro, ir neretai šitie puslapiai pražydėdavo knygnešių krauju.

Anais siaubingais metais lietuviškas žodis nestovėjo vietoje, jis ėjo, tarytum balsas, šaukiantis dangaus teisingumo. Jis užrėmė savimi bažnyčios duris Kražiuose, jis ėjo per teismus, ieškodamas teisybės, jam statė kartuves, jam, lietuviškam žodžiui, kuris kaip šventoji Dvasia nusileido į kiekvieną tikrą savo žemės vaiką ir nenumirdavo su trapiu žmogaus kūnu, bet gyveno ir vis stiprėjo. Ir tie, kurie dėliojo eiles Aušroje, Maironis ir daugelis kitų — jie yra mūsų gyvenimas, jie yra mūsų žodžio kraujas, jie yra ugnis, kuri iš toli ateidama uždegė Vasario šešioliktosios laisvės žiburį.

Šita diena taipgi yra žodis, bet jis pagimdė karius, kurie su prasčiausiais ginklais mokėjo

ANDREW YUKNIS of C-112, Chicago, Ill., re-elected Supreme Council Trustee of the K. of L. He is definitely equipped with ability and has the determination and desire to work for the ideals for which our organization stands for.

apginti tai, kas buvo neįmanoma, ir atsiimti tai, kas buvo negalima. Šitas žodis atvėrė akis pasauliui, pro jo vaisius žengė metų metai, laisvės paradai ir svetimų kraštų diplomatai. Ir tada jį užgriuvo birželio prakeikimas.

Taip, mūsų priešai žinojo, kad ginklus galima atimti, kad šautuvai rūdyja ir kardai lengvai lūžta, iš tikrųjų, jie taip pat žinojo, kol bus gyvas lietuviškas žodis — visas kraštas bus amžinas frontas. Ach taip, jie dėjo visas pastangas, jie nukalė retežius mūsų žodžiui — tačiau mūsų jaunuomenė pro grasinimus ir kalėjimus giedojė mūsų himną, ir mūsų vaikai saugojo savo elementoriuose laisvės eilėraščius, ir mūsų vyrai ir moterys neišsižadėjo lietuviškų maldaknygių. Žodis ėjo po žeme, kaip nematomas gaivinant šaltinis, ir jis sproginėjo ore, kaip į ugnį įmestas dinamitas.

Ir kai atėjo laikas ir buvo tartas žodis — argi ne tie patys priešai bėgo nuo jo vaisių, argi ne jis iškėlė laisvės vėliavas Karo Muziejuje ir prie kiekvienų namų, nors ir ne vieną jų aptaškė kritusių didvyrių kraujas.

Ir antroji okupacija atėjo į kraštą ne šviesesnė už pirmąją, ir tada, šalia tikėjimo į Dievą, mus gaivino tik lietuviškas žodis, kaip jis gaivina ir vienija mus dabar — pasilikusius tėvynėje ir išblaškytus ištrėmimo.

Mes esame išdidūs ir tvirti, kad turime su savimi mūsų lietuvišką žodį, nuo kurio dreba mūsų priešai ir kuris atvers mūsų kraštui laisvės duris.

A. Pauliukas

Pora Momento Aktualijų

Lietuvių tremties gyvenimas su laiku įgana naujas formas. Tremtinių masė iš Vokietijos pamažu skirstosi. Jos didžioji dalis persikelia į Ameriką: Jungtines Valstybes, Kanadą, Argentiną, Venecuelą. Taip pat stambūs vienetai atsidūrę ar dar atsidurs Anglijoje, Australijoje.

Su mase vienur ar kitur kelsis ir stambieji centrai, vadovybės, intelektualai, specialistai. Kad būtų galima išvengti praeities klaidų, nors ir neįmanant emigracijos įvykdyti pagal prof. K. Pakšto ir kitų planus kompaktiška mase, tai vis dėlto dabar jau pats laikas visais įmanomais būdais pasirūpinti, kad kur reikiant būtų sutelktos pačios gerosios, rinktinės pajėgos, kurios galėtų gimtąją žemę pačiu tinkamiausiu būdu reprezentuoti svetur.

Kaip ir iš anksto buvo galima laukti, atrodo, kad pats didysis svorio centras gravituos į Jungtines Valstybes — ten tad ir tektų organizuoti naujus branduolius arba perkelti senųjų, dabar jau egzistuojančių organizacijų centrus, patį veikimą dar daugiau suintensyvinant.

Dabar tam kaip tik yra pati tinkamiausia proga — ir planams įgyvendinti, ir žmonėms pasirinkti, jei nenorima, kad jie nukryptų, kur kam patokiausia išeis. O paskum iš kitur parsitempti bus jau žymiai sunkiau.

Tiek tremtiniai, tiek ir netremtiniai, jau iš seniau vienur ar kitur įsikūrę, pageidautų, kad būtų įsteigta visa eilė naujų institucijų arba praplėstos funkcijos kai kurių senųjų.

Pasaulio Lietuvių Sąjunga

Pirmon galvon pageidautina tokia *pasaulinė Lietuvių Sąjunga*, kurios nariai galėtų ir turėtų būti bet kuriame žemės kampely atsidūrę broliai. Tokios jungties jau seniai pasigesta. Praktiškai ne visi prie jos prisidės, bet kitiems — tai bus svarbus ryšys, siejans visus lietuvius vienus su kitais savitarpy ir su gimtąja žeme. Kai kurios organizacijos jau ir dabar ta prasme kreipia savo veikimą: LTB, inžinieriai, rašytojai, žurnalistai etc.

Toliau tektų suaktyvinti Kultūros Fondo ir įvairių kultūrinių institucijų veikimą, centralizuojant ir koordinuojant pačias geriausias turimas pajėgas.

Knygų leidykla

Reiktų taip pat pagalvoti apie savą (vieną ar daugiau) gerą *leidyklą* su sava spaustuve, kuri

Močiutė laukia žvejų iš Jūros sugrižtant...

A. Narusevičiaus nuotr.

apimtų ir vadovėlių, ir grožinės literatūros, ir lituanistinių veikalų (savąja ir svetimomis kalbomis), ir mokslo, meno bei propagandinės literatūros leidimą. Turime šioje srityje pajėgių žmonių užtenkamai, reiktų nebent daugiau koordinuoti ir centralizuoti jų veikimą, įkinkant į darbą pačias geriausias iš turimų rinktinių pajėgų. Mūsų brolių tautos (latviai, estai) ir šioje srityje yra jau daugiau už mus padarę: jų ir daugiau grožinės literatūros veikalų pasirodo anglų, prancūzų, vokiečių kalbomis, ir apie jų menininkus plačiau pašneka (matyti, geresnė propaganda, nors meninės pajėgos ne visada yra pranašesnės), ir iš viso jie patys sugeba, nusikratę ne visur būtinu kuklumu, kartais geriau ar reikšmingiau duoti kitiems apie save išgirsti. Tuo tarpu mes kažin ar visas turėtas progas sugebėjome kaip reikiant išnaudoti.

Kultūrinio veikimo centras

Savo meninių, intelektualinių pajėgų (nors ir profesūros) turime, palyginti, užtenkamai. Kiti net svetur prasimušė (USA, Anglijoje, Vokietijoje). Pasigendama didesnės jų veiklos koordinuotumo. Amerikoje tas veikimas gana gyvas, tik visa bėda, kad daugiau smulkaus pobūdžio: susiskirstęs grupėmis, grupelėmis, sritiniais vienetais. O būtų gera, pvz., turėti platų ir išsamų kultūros žurnalą, kuris būtų priimtas visiems pozityviai nusiteikusiems lietuviams plačiausia to žodžio prasme ir, atspindindamas visą lietuvių kultūros gyvenimą visose jo srityse, būtų lyg visų kultūrininkų organas. Galėtų būti ir moks-

M. Vaitkus

SAPNAS

Kai suskardens likimo švitrios triūbos:
 "Rytų siaubūnui nulenkta galva!
 Jo pėdsakus lauk šluoja Lietuva
 ir džiaugiasi, Aušros Angoj sukniubus" —
 o, kaip tada sūnų veidai švytės!
 Kaip skris jie ten iš gedulo tremties!

Ir mes, kuriems išauš sapnuota laimė,
 pakilsime plačiais audrų sparnais,
 ir saule mum širdis krūtinėj kais,
 ir tirps dvasia aušros džiaugsmo giliajam,
 ir su dangaus šviesa krūtinėje
 mes verkdami sugrįšime į Ją..

Kaip motina, tyra dangaus mėlynė
 šypsodama ant mūsų antsilkvemps,
 ir žemė klos turtus mieliems vaikams,
 ir erdvės siųs paukštelių čiulbią minią,
 kurie vadins mumis švelniais vardais,
 o gėlės mums "myliu" kuždės kvapais.

Išvysime kilnius bažnyčių bokštus —
 tėvų maldas, dangun bekylančias —
 ir kapinių tyliąsias koplyčias,
 kur ilsis jie klevų ir liepų kuokštuos,
 ir virš miškų bei ežerų vandens
 varpų audra kaip jūra sugraudens.

Ir mus sutiks mieli veidai — lietuviai —
 mažkalbėm lūpom, aukso širdimi..
 Vai, stinga daug: tėvynę gindami,
 iš priešo rankos jie garbingai žuvē..
 Aušrinėm ašarom pravirksime
 ir susikaupę ryšimės: eime!

Ir eisime tylom į Dievo rūmus
 ir pulsime ant kelių mes prieš Jį —
 liepsnos širdis, ir kils malda kukli,
 ir mus apsiaus gilus šviesus graudumas.
 Te Deum griaus, pakais jį Requiem —
 iš sielos gilumos — aniem, aniem...

Ir grįšime, tarytumei, atgime,
 vidaus šviesos, kaip sapno, peršviesti,
 šilta širdim, meilingai paprasti,
 turėdami kaktoj palaimos žymę,
 visus mylėdami, pikčiausią priešą net,
 ir žemę motiną su jos gamta čiutnia.

linei propagandai skirtas toks dar vienas žurnalas, kuris supažindintų su mūsų mokslo žmonių pajėgumu, veikiama ar nuveiktais darbais, pagaliau, nors ir gerai suorganizuotas savaitraštis, kurį — jei tik jis būtų mokamai redaguojamas — vis dėlto, reikia manyti, prenumeruotų visos pasaulio kraštos gyveną lietuviai, kaip kad jie pvz., grobsto svetur "Žiburius", "Mūsų kelią" ir kt. Tą misiją galėtų atlikti ir vienas ar kitas, tik gerai pertvarkytas iš dabar einančių trentyje ar Amerikoje spaudos organų. Svetimiesiems su mūsų buitimi, rūpesčiais, kultūra supažindinti reiktų gero žurnalo anglų kalba. Vienas toks leidžiamas Amerikoje (marijonų), kitą — galvojama organizuoti Anglijoje. Ar tik nereikėtų ir čia suburti visas jėgas į krūvą ir šios rūšies reprezentacinį leidinį padaryti tokį, kad jis būtų ne gėda parodyti ir anglų lordams, ir amerikiečių senatoriams, ir visiems kitiems, kuriems lietuvių gyvenimas yra prie širdies.

Dabar nėra tokio centralizuoto vaizdo, kuris parodytų, ką veikia, kaip gyvena, kuo sielojasi tremtiniai, pagaliau net ką, kur ir kaip rašo apie lietuvių užsieniečių spauda; yra, tiesa, gražių nuotrupų, bet jos išbarstytos, nepilnos, pagaliau, ne kartą vienokiu ar kitokiu atspalviu atmieštos. Susisteminus ir koordinavus veikimą, iš parapiinės plotmės perėjus į platesnę, bendresnę, pavyzdžiui, nors ir tokie lietuviai katalikai, sutelkę pačias stipriausias pajėgas krūvon, galėtų daug ko duoti religiniam ir kultūriniam gyvenimui. Vietoj kelių silpnesnių atsirastų viena gera ir pajėgi spaustuvė, vietoj silpnesnių leidinių galėtų eiti gerai paruošti, išsamūs, vertingi.

Pagaliau ir įvairios mokslo, meno ir kultūrinio gyvenimo sritys galėtų būti reprezentuojamos geriausią vardą ir pasitikėjimą turinčių kultūrininkų, geriausių rašytojų, geriausių kalbininkų, geriausių mokytojų, artistų, solistų, muzikų, gydytojų etc. Išsibarsčius, tokių pajėgių centrų nesudarius, toli gražu negalima gauti tokių efektyvių rezultatų, kokių kad parodo kitos tautos, šio dėsno reikšmę jau pažįstančios ir pripažįstančios.

Pareiga tokius centrus organizuoti ar bent jiems dirvą ruošti, kaip ant pajėgiausių, pirmoj eilėj gula ant Amerikos lietuvių pečių. Žmonių yra užtenkamai, tik reikia noro ir iniciatyvos — o ji anksčiau ar vėliau bus vainikuota gražiu mūsų kultūrinio gyvenimo laimėjimu.

Tai tik viena kita pabira mintis ar pastaba, mesta todėl, kad šiuo metu ji tremtiniam yra ypač aktuali. O jų gali būti ir daugiau.

Vingiai

Žmogau, koks netiesus ir iškraipytas tavo kelias.
 Ieškodamas tiesaus, matai, kad prieš tave tik vingių vingiai.

Daug laimingesnis tas, kurs vyno išgeria taurelę,
 Ir džiaugias šiluma, ir žengia žingsnį nerūpestingą.

Detroit, Mich.

COUNCIL 102

Council 102 extended its sincerest thanks to all who participated in the 1948 Convention. The delegates and guests were most cooperative and more than generous with their plaudits. Our own members did us proud during the Supreme Council elections. F. Peterson was chosen as Second Vice President and Anna Mae Uznis was elected Financial Secretary.

To celebrate the outcome of the Convention, a Halloween Costume Party was held. The committee had a fine assortment of entertainment planned with games and prizes. To all of the members who missed this one, we regret you couldn't share in the good time. Prospective members were invited to get acquainted with members, giving them an encouraging outlook on our club. I have but one regret, Chuck Bender, dressed as Carmen Miranda, is married — no hope.

The bowling season is now in full swing, with many new members in the league. Speaking of new members, our October meeting, the first to be held in the evening, brought forth a number of recruits including Angela Besasparis, Evelyn and Theresa Aleks, Carl Gobis, Johnny Mesk, Mary Sutkowskas and Gus Baiback. Bernice Markevich signed her blue card at the November meeting.

Congratulations and best wishes for a happy wedded life to Victor Yuodzukinas and Marie Gadulka who spoke their vows on November 13.

Newly formed, in Council 102, is the Lithuanian Affairs Committee, with Julianne Paplinskas, Helen Smolek and Vito Zaliagiris giving their best. Bob Boris, Aldona Nausedas and Mildred Slaving are organizing the Ritual Committee, and making big plans for the future.

Our athletic program for the coming year should really be something to watch, with Ray Medonis and George Sinkus as our new Athletic Directors. A warning to the Dayton Council! Our basketball team will be sharpening up very soon — so get on the ball, Joe!

Al and Ray

Pittsburgh, Pa.

COUNCIL 19

Anyone who couldn't get to the Halloween Party missed out on one swell time. The affair was held in the school hall, which by the way, looked very "Halloweenish" (what a word) that night with the pumpkin, candles, and best of all, the apples that were tied on strings, that everyone kept hitting their heads against. Yes, the committee did a good job not only with the decorations but also with the games, prizes, and the whole program in general. I can't help but wonder what the two newly arrived D. P.'s thought when they saw people bouncing all over the floor because their chairs were pulled out from under them during the musical chair game. Someone kept pulling away more chairs than necessary. More fun! But what a first impression! Besides the usual run of tramps, pirates and clowns found at our Halloween parties other years — this time we had such famous people as Nero, Priscilla and even a Joe Stalin. Esplin crowd was well represented by the Pop-eye, the Chinaman, a haremgirl (all apologies Helen, if you were supposed to be something else) and of course Nero, Richie, who won the prize for being most original. The prize for being "Prettiest" went to our big strapping Walt Zees. The outfit was that of a Swiss Mountain climber, which Walt brought back from overseas. There wasn't a thing missing, embroidered coat, suspenders, socks, short pants, and even the native pipe was included. Lorraine lost out for the prettiest only because the Swiss costume had the originality. Had it shortest costume, the candy would have been yours, Lorraine. Mr. and Mrs. Onaitis had us all fooled by making single entrances and not speaking until the unmasking was over. What faces!!! Bill and Anne made quite a twosome as farmer boy and girl. Love those cowbells. It looks like our Masquerade will be an annual affair. "Bernie", for one, is all set — she made her gypsy girl costume and is very proud of the fact that she did it alone. Very

stunning. There were so many more costumes too numerous to mention here.

The masquerade was all for fun. Now we've decided to get down to some money-making business. On Tuesday, November 16th the K. of L. held a card party and Bingo in the school hall. With Father Joe's publicity committee right on the job, this was a city-wide affair. With the determination of our president, ultra prizes were secured. She even crocheted one of the prizes!

SNOOPING SAL

Lawrence, Mass.

COUNCIL 78

Two of our active members of the K. of L., namely Agnes Vilkišius, vice-pres. and Arlene Marcinonis, secretary, attended the District Convention in Providence and were accompanied by Julia Pavilonis who attended as a guest. The girls came back with loads of enthusiasm and desire to bring our Council 78 to the top. (Julia, what happened to your Van Johnson?)

Five eager beavers attended the Leadership Course and participated in the Bowling Tournament which was held in Norwood. Lawrence played against the Westfield fellows and would have walked away with the honors but decided to give them a break. All I can say is it's a good thing they didn't have duck pins.

We are getting back in the groove slow but sure. We have just formed our Lithuanian Affairs Committee and our first gesture will be to send the unfortunate Lithuanian people in Germany food to help make their thing they didn't have duck pins.

All you mortals are in for a treat. A Cast, "Out of this World", has answered our prayers and will put on a play entitled "Snipsnyčio Vestuvės" January 9, 1949. Halos will be checked at the door.

Our most well liked member Genevieve Zenevitch, and sister of our president, John Zenevitch, has left to join the Sisters of Jesus Crucified in Brockton, and from the latest reports we hear that she loves it.

Smily

Elizabeth, N. J.

In Memoriam

A KNIGHTS COMES HOME —
JOHN PECUKAITIS

It was Saturday, May 29, 1948.

The echo of the triple volley of shots still rang in the air. In the distance the majestically solemn tones of the "Taps" sounded their mournful meaning. Scarcely had their notes died away, when a Sergeant, briskly but respectfully stepped forward. "With the gratitude and respect of the United States Government". As he said these words he handed a carefully folded American Flag to gray-haired old man. As he took the flag a feeling of deep pride all but overcame the deeper sorrow that was manifested in his aged eyes. For that flag just a few moments ago had veiled the mortal remains of his son. Now the earth, the soil he died to defend reached up and enfolded his son in her eternal embrace.

Such was the home coming of John Pecukaitis, affectionately known as "Shorty" Peck, Corporal in the United States, member of K. of L. and sportsman extraordinary. Some two years before, he had taken leave of his family and friends, to take an active part in the struggle which free men were waging against the overpowering forces of hate and destruction. He made the the supreme sacrifice on the blood-drenched sands of Northern Africa, in his twenty-seventh year. Having given his all for God and Country, he was received home with the honor that was due him as a true hero.

Many young men died for their country: their heroism will not be forgotten. But for the members of the Knights of Lithuania the life and death of John "Shorty" Peck, contain a special message. He was a native of Elizabeth, N. J. and he completed his early education at St. Peter & Paul's Parish School. Thus from his early years he grew up in an environment of Catholic Lithuanianism. His later life and activities were built on that solid foundation.

It wasn't long before his exception athletic prowess became known. While yet a student in high school, he made his mark as the most outstanding basketball player in all the city's secondary schools. His ability in other sports was no less remarkable. By popular vote, he was selected a member of the Elizabeth All-Star Softball Team which played for the National Championship in Detroit in 1938. That year he was named the Most Valuable Player in the Catholic Club Basketball League of Elizabeth. In 1939, "Shorty" Peck was chosen as one of the American Squad of twenty to compete in the National Olympiad of Lithuania

from July 17 to the 23rd, at Kaunas. Basketball was his chief activity abroad, and he also competed in swimming and in track and field events. His trip was partially financed by his local K. of L. Council 52. In 1940, he was elected president of the Lithuanian Olympic Club at the annual convention in Pittsburgh.

This review of "Shorty's" athletic achievements is brief but behind this data lies a life dedicated to the most noble aspirations of real sportsmanship. His every play, his every game was a concrete example and manifestation of his earnestness, perseverance and sense of fair play. He was a champion not only in the magnitude of his victories on the field of sport, but what is more inspiring, in his way of life. He was kind, gentle, and sincere; he possessed Christian humility in an admirable degree; he was modest even in the hour of his greatest triumphs. We are not engaging in idle flattery when we of Elizabeth proudly boast that "Shorty" Peck was in every sense of the term a Catholic Sportsman. People of different creeds and origins have a respect for him that can scarcely be equalled by any other athletic personality in the City.

His memory has been perpetuated in two tributes. The veterans of St. Peter & Paul's Parish have formed a Post of the Catholic War Veterans, and have named it the John "Shorty" Peck Memorial Post, No. 1075. There has been established, too, the John "Shorty" Peck Memorial Trophy which is awarded annually to the most outstanding basketball player in the Elizabeth high schools. In these ways, the name and fame of our hero will always be in the hearts and minds of the people of this locality.

"Shorty" was an active member of K. of L. Council 52. We of this council deem it the highest honor to have had such an outstanding member. Though gone from among us, we still feel his presence; his name will always inspire us to follow his example. He was a true Knight.

May Christ, The Divine Knight, receive "Shorty" into His everlasting Kingdom.

Paterson, N. J.

COUNCIL 61

At the November meeting, the Entertainment Committee announced that plans are being made for a Christmas party to be held about a week before Christmas.

Father Kinta spoke at the meeting and urged the council to continue its enrollment drive. He also thanked the members for the generous donation to the Parish Picnic.

Our council extends its sincere sympathy to Helen Balis on the

death of her father. A Mass was offered for the repose of his soul, by us.

We took special notice of the article published in Council 90's "Brite Lites" of the Harrison-Kearny Council's monthly newspaper. The sentiment expressed therein is quite the way that we feel. Excerpts of it is as follows: "...it is regrettable that Paterson did not have the support of other councils in the district. It has always been seen that Paterson members are seen at every affair in the district, and they always seem to put an effort in cooperating with other councils". Many thanks for those nice words, Council 90!

Best wishes for a speedy recovery to Florence Glentz on her recent tonsillectomy.

Mr. and Mrs. John Adams were hosts to the council members after the last meeting. The social gathering was in their apartment.

Merry Christmas and Happy New Year!

Ellie

Worcester, Mass.

COUNCIL 26

Our council is planning a Christmas party for the children of St. Casimir's School. Betty Alavosius and Vin Grazulis are to be commended on their unceasing efforts to make this a really happy event for the children.

Theodora Zizis was re-elected chairman of the Lithuanian Affairs Committee. She has done a wonderful job in the past, and know she will continue to do so in the ensuing year.

A play is being arranged by the Dramatic Circle under the capable leadership of Mrs. Mary Jurgelionis. Judging from the last one, we know the cast will perform equally as well, if not better.

People are asking what happened to our boys' bowling team in Hartford? I think I have the answer for you: Morky said "We were interested in the wrong kind of pins". So now you know! Better luck next time — please concentrate on the right pins.

The joint affair of both Worcester councils was a real success. Ed V. what is the idea of the tussle you gave Angie? Take it easy! Ed Grigaitis was in his glory. She's cute, isn't she, Kid?

Jerry and Tillie — it was nice to see you again, just like old times. Hope we'll see you more often.

Mary, why not sign Pete up? We'd love to have him as our member. He's always with us anyhow. We should have more affairs like this one in the future, don't you all agree?

SUSAN.

Hartford, Conn.

COUNCIL 6

Pausing between issues, we find a few more items of interest and a little more gossip concerning Council 6 of Hartford.

At the November meeting, it was known that Rev. John Jutkevicius will be our guest speaker at the annual Christmas party to be held in the clubrooms on Dec. 19th. We know that his talks are both inspiring and interesting and we hope to have a big turnout.

Some of the local gossip, can be summed up in the following:

Has anyone asked Walter Markin yet, where Cow Pasture Lane was? He should know and so should Pauly Krisksciun. I hear that the flat they had a few weeks ago was caused by overloading passengers in the rear of the car. Who were the passengers, you ask? See the instigator of this deal, that is if you can find him.

Quite a few K. of L'ers had a good time during and after Agnes and Joe Beckers wedding. It's amazing how one can find so many cousins in one evening — just to get acquainted of course.

Stella Markin is still crying her blues because her escort and cousin Joe Viezalis didn't escort her home. It's too bad she is so mistreated all the time, poor girl.

A new substitute organist during our recent Tridium came in the person of Mrs. Helen Mazotas. She did an excellent job according to all reports.

John Krikskiun, takes an active interest in stock cars, we note. Place any good bets, John?

Helen Waitkus changed her mind about joining the service. She's Texas bound for a new prospecting deal.

Has anyone seen Adam Chase, lately? It might be that his vacuum cleaner salesmanship has reached a new high and he no longer associates with the lower class.

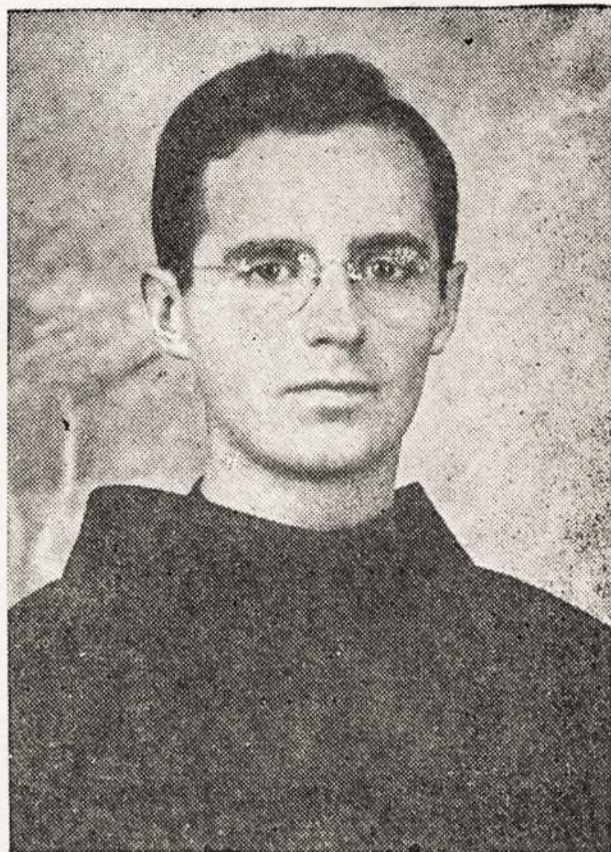
Mr. and Mrs. Joe Basewicz and new addition to the family have moved into their new residence and find themselves very happy about the whole thing.

Where is Mr. and Mrs. Tony Manikas and their junior partner, by the way? We're still waiting to see them wheeling their buggy down the street.

Al Petraitis and wife do a bit of maneuvering via their vehicle. First it's Hartford and around and then it's New Britain and around. Such long trips you people take!

Ann Stanulis was seen sporting a handsome new coat lately. Such elegance, such fur, such everything!

Irene Yankauska's mother complains of her daughter's heavy date

T. JUSTINAS VAŠKYS,
Lietuvos pranciškonų provincijolas. Jisai ligi 1948 metų vasaros redagavo "Šv. Pranciškaus Varpelių" Amerikoje.

Šiomet "Šv. Pranciškaus Varpelis" minėjo savo 25 metų sukaktį. Šis mėnesinis laikraštis yra gyvai ir įdomiai redaguojamas. Jis aplink save yra sutelkęs gausų būrį žymių bendradarbių. Be religinių straipsnių, jisai daug vietos skiria lietuviškiesiems klausimams, stiprina lietuvių dvasių šioje šalyje ir kovoja dėl tėvų žemės laisvės.

Sukakties proga linkime geriausios sėkmės "Šv. Pranciškaus Varpeliui" ir Lietuvos pranciškonams.

schedules. Come to the Yankauskas residence for a miniature Grand Central Station, she says.

Did you know that "brainstorm" E. Staum bakes at all hours of the night and sends her father out to wake the chickens up so she can have more eggs for her recipe?

Terry Endrelunas gets around, but not often enough to get to the clubrooms for the meetings. I've heard that is only because she needs to write it all down on paper in order to remember. Guess she'll get more than that for reminders in the future.

At the local Alleys on K. of L. night, we find Danny Propiecius getting surprise marks that he himself can't figure out at times. As long as they count he's satisfied. Father Paul's hits just don't seem to suit him. Even his tries for high, no mark, don't work out. Take it easy, next time Father, and you're sure to

get there. Ann Viezalis, takes it slow but sure and achieves results in pinning them down, even if it is one by one. The Kripas's naturally being on opposing teams find that digging one another brings about better competition and better results — for Beatrice. With Corky Stanulis and Ed Radjunas around there is little peace for any bowler, especially if they want you to miss your mark.

Hartford had Worcester, Council 26, as guests on Nov. 7th for a bowling tournament — just for fun. Next in line, is an invite from Westfield. These good will tours bring about many interesting acquaintances and also promote many new friendships. Such is our goal-acquire new friends, get new members, develop a bigger and better K. of L., and stay happy with the thought that we are Lithuanians.

M.E.

Athol, Mass.

COUNCIL 10

We are proud of the showing made by our girls' team in walking away with first place in their division at the N. E. District bowling meet at Norwood October 10. Virginie Bagdonas racked up a booming single string of 130 to lead all pintopplers, boys and girls, at the tournament.

October 17 saw the hardier members off on a cross country hike with Vyto "Hawkeye" Andreliunas as guide. Anna Kasputis developed such an overpowering thirst before reaching the halfway mark that at last report she is still drinking. Water, that is.

Donuts and cider were the order of the day at the Halloween party on October 30. Joe Sakaitis, Eddie Grigaitis and Tony Morkunas together with their "chaperone" Adele Ivaska added a bit of Worcester atmosphere to our gathering. In the drawing of prizes, the portable radio went to Albert Duguay and the camera to Stanley Watkevich, both local people. The third prize of a traveling iron "traveled" out to Al Jankauskas in Cambridge.

There have been several changes in the "Valdyba" of Council 10 in the last several months. Our elected president, Henry Gailunas, abdicated his post to commence studies at Boston College and almost at the same time vice-president Joe Sinkevicz left for training with G. E. at Lynn. The interim presiding officer is Agatha Sukols. Two years ago, Frank Andreliunas left the president's chair for duty with the U. S. Marines. He has now put away his uniform to take up study at Brown University. This rule seems to apply in Athol "If you want to see the world — Don't join the Navy — instead, become an officer of Council 10."

"One"

Worcester, Mass.

COUNCIL 116

Joint outing of Councils 116 and 26 turned out to be a wonderful affair. 'Twas a clear but cold day so the fireplaces were a welcome sight — refreshments galore with weenies (some charred, some raw), shell peanuts, cokes, marshmallows and plenty of HOT coffee. Folk dancing on the green to the music of John Stansky and his accordion was fun... Dave Vaskas and Louise Grazulis (26) did wonders in putting over the various games. Gene's (Chalecki) husband easily won the potato bag race; Joe Augustine with Helen Gvaz took the three — legged race... lots more fun. C-26 clubroom was a welcome sight when darkness started to set in with a biting wind. Food and dancing was made available there by the host council. Those who didn't dance found cards and chess on hand while others took on ping-pong and darts. Many thanks go to this committee for its fine work — Dave Vaskas, Lillian Tamulevich, Aldona Pauluikaitis and Ed Vaskas all of C-116 and Angela Serapas, Helen Sepas, Louise and Vin Grazulis of C-26.

C-116 wishes to congratulate Fr. Vasys on his being unanimously acclaimed president of the Lithuanian Priests League of the United States and Canada at their meeting held in Chicago. It is indeed an honor to have such a fine man and capable priest as head of our parish. The K. of L. can also share in the good news for Fr. Vasys is not only an honorary member of the organization, but also one of its founders.

At C-26's Harvest Dance, Lil Tamulevich and her South Boston partner copped first place doing the Chelsea Hop.

We heard that Joe Lola, N. E. District pres. and former C-116'er was on the reception committee when President Truman visited Brockton.

Dot Lapinsky was chairman of the reception committee for a bridge party and dance at Worcester School of Business Science, recently. K. of L'ers who "receptioned" were Joe Chesna, Ed Chuplis, Ed Sundin, Joe Dirsas and Ed Vaskas.

Vivian Wackel was elected secretary of the Inter-Club Council of the YWCA — she is a junior at Commerce High and is also secretary of Topmast Club there.

Mike Saurusaitis is spending a lot of time at St. Vincent Hospital lately—is it a coincidence that Florence Rukstelis just had her appendix removed there last week?

Among those attending the Cambridge dance were: Mr. & Mrs. Stan Waska, Joe Chesna, Helen Gvaz, Teresa Kasper, Irene Rakauskas,

kas, Peachy Rakauskas, Ed Jonitis and Frank Butkevicius... good time Mmmmm.

Our Halloween party was a Howl — Ghost Walks, Bride & Groom Races, Draculas and what not. Most of the prizes were won by C-26'ers but they had to work for them. Our own Dot Lapinsky won first prize as a Hawaiian beauty — (Eddie of C-26 looked all nite for a lawn mover) — Ed Jonitis, Frank But. and Peaches took first prize, dressed as Marie Wilson "Mazie", Hedy Lamarr, and Marjorie Main. The Ghost Walk crew made the most of their opportunity when they had all these nice people in the dark-Dracula (Ed Vaskas); Noisy skeleton (Joe Chestria) unseen by lively spirit (Joe Augustine) and Jonitis as the raving maniac... southern belles, parachute jumpers and what not. The committee in charge was: Shirley, Miller, Ann Markvenas, Dot and Rita Sinkavich, Virginia Miller, Helen Gvazdauskas, Irene Butkevich, Theresa Kasper, Joe Chesna, Joe Augustine, Ed and Dave Vaskas.

C-116 members who attended the second leadership course seminar sponsored by the N. E. District K. of L. in Norwood were: Louise Totilas, Anna Miller, Helen Gvazdauskas, Al & Joe Krasinskas, Ed Vaskas and Helen Daltwas.

WEDDING BELLS & CONGRATULATIONS

Nellie Laucis and Joe Laurai were wed Oct. 23rd. We hear wedding bells shall ring for Henry Burda real soon. Joe Leketa and Eleanor Lambutis were married Nov. 20th in St. Casimir's Church Mr. and Mrs. Tony Listowich (Eleanor Dagalilis) were blessed with a lovely new baby girl October 19th, also Mr. and Mrs. John Andruiska were blessed with a baby girl October 20.

NOVEMBER BIRTHDAY WISHES

To Julius Kuzmickas, Nellie Smolsky, Louise Totilas, Frank Tamacunas and Lil (Mankevich) Kondrotas. "Vištukė"

Providence, R. I.

COUNCIL 103

Our November meeting proved very successful. It really was good to see such a fine attendance. At this meeting, William Kaskewsky was elected our Sports coordinator and Joseph Nazaka his assistant.

Congratulations to Vic Matthews who recently has been elected Councilman in Central Falls!

Great plans are being made for our Christmas party to be held December 21 at the church auditorium. It proves to be very enjoyable under the capable committee consisting of Bert Čiočys, Helen Avizynis, Bert Savickas, Ruth Savickas and Helen Belconis.

We wish to welcome two more new members: Albert Seraichekas and Anthony Gudeczauskas. We will be looking forward to seeing you both at our future meetings.

We all wish a speedy recovery to Josephine Kropis who was in the hospital for an operation. Here's hoping we'll have our dancing partner back again soon, how about it Jo,

If you want to learn how to bowl, then come down on a Thursday night at the St. Casimir's Bowling Alleys and watch the way Helen A. performs her tactics in bowling. We assure you, you will know how to bowl in one easy lesson.

Happy Twosome

Dayton, Ohio

COUNCIL 96

Father Katarskis with his group of little brownies, namely Dot Miller, Pat Zelinskas, Sally Miller and Anne Gudelis, recently helped collect and send over to our displaced people for Xmas cheer, 400 pounds of food and 200 pounds of clothing.

We have now started our annual membership drive and our council is rapidly striving to increase its membership.

LATE SCOOPS: We wish to thank Stan Vaitkus for the wonderful time we had at the recent cocktail party he gave after the St. Louis-University of Dayton football game, for Jack Karwales, assistant coach at St. Louis.

Some mature beggars went scavenging around these parts on all Hallows eve. Recognized you right away, Dot Miller.

Bowling has become quite a sport with all of us. The Ambrose girls and Kitty Zubrick are becoming quite expert at the game.

Was Sally Miller getting desperate the morning she chopped her way into the house with a little hatchet, or was she just playing George Washington?

Council 96 extends to everyone a very merry Christmas and the best of wishes for the forthcoming year.

A.R.G.

South Boston, Mass.

COUNCIL 17

Our monthly meeting for November went off as smooth as ever and our president, Steve Contons, made proposed trip to Raynham. After the business part of the meeting was completed, everyone went out to Raynham, where all enjoyed refreshments and dancing to recorded music. We had a lot of fun singing Lithuanian folk songs and dancing those square dances. Say Larry, did you find a perfect partner to do the Virginia Reel with you yet?? Slim Norkus, a Brockton visitor, went along and had a fine time.

Bowling on Thursday nites at the K. of L. Bowling Alleys seems to be attracting many of the members, both old and new. With so many practising, we should wind up with one of the best teams in the next bowling meet.

The Cambridge dance and the Snowflake Ball in Brockton were well attended by Council 17. Hope we see many out of towners at our dance at the Ritz Plaza.

NEWSIES

It was good to see our charter member, John Petrauskas, up and around after his long illness.

Hmmm. Our president, Steve Contons, went to the Waterbury Conn. dance and walked off with a cup for winning the waltz contest. How much did you have to pay the judges, Steve?

Seems like we have a lot of excellent dancers in our council. At Council 26's Harvest dance at Marionis Park, Eddie Rudis won first prize in the polka contest. Saved any pennies in your new bank yet, Eddie?

Johnny Contons is being kept pretty busy these days selling all those chocolates. Come on fellows, buy something sweet for your sweetheart, and help John out.

At the Darbininkas Dance held at the Municipal Hall, Tony Jakmauh was giving Slim Norkus of Brockton a twirl at the polka when he accidentally(?) stamped on her foot. I hope she still has a toe left.

Brrrr. Winter certainly must be here. Notice all the girls are taking their fur coats out and showing them off?

Did you see all those pretty gowns at the Snowflake Ball? Pat Zibutis and Mary Kleponis certainly stood out in theirs. Hope you had a nice time, girls.

I saw John Tumas dancing quite a bit at the Cambridge dance. Wonder if the girls had to ask him?

Wonder how Angie Mason made out bowling against Steve Contons one Thursday nite. The score seemed close.

Have you taken your woolies and

skis out of moth balls yet? You should, because the K. of L. is arranging a snow trip to Temple, N. H. the first week-end of February. Ask anyone who took the trip last year and you will be enticed to go in February.

Sunshine.

Chicago District

Under the direction of Mr. Leonard J. Simutis, Jr., the Chicago District Knights of Lithuania Choir has attained the position of one of the leading Lithuanian choruses of the Midwest. Because of its fine musicianship, the Choir has been frequently invited to sing at important civic functions of Chicago, and has commendably represented Lithuanians.

A choral group must look attractive, as well as sound good. The Knights of Lithuania Choir lives up to this requirement, for, in keeping with the purpose and ideals of the Knights of Lithuania, the Choir has adopted the national Lithuanian costume as its "uniform". The wiseness and the beauty of the choice has been proven many times by spontaneous applause and involuntary "ohs" of delight from the audience.

The story of how the costumes were acquired is heart-warming, and little known outside the Choir itself. The story is not only one of acquiring costumes, but also one of a fine philanthropic undertaking.

When the "uniform" of the Choir was decided upon, Mrs. Zita Simutis, wife of the director, took upon herself the task of locating and assembling materials for the costumes, which would most closely resemble authentic Lithuanian costume-material. Much study and dreary miles of shopping followed, until suitable colors and materials were found. Skirt and bodice material was located in drapery departments; blouse material in linen sections; a true Lithuanian design was discovered in venetian blind tape and used for the girls' head-dresses, as well as, temporarily for the boys' ties. Real amber beads were brought out of oblivion by families of choir members, and a few strings of imitation amber were purchased.

The aprons for the girls posed the greatest problem. The intricately woven or embroidered designs were difficult to reproduce and required many hours of tedious work. A few of the girls did embroider their own aprons, but many more aprons were needed to complete the costumes.

Through Mrs. P. Daužvardis, wife of the Consul, Mrs. Simutis appealed to a Lithuanian handicraft specialist, a Lithuanian woman living as a D.P. in the French Zone of Germany. Cooperation was gladly promised.

There followed more searching and shopping for Mrs. Simutis: the purchase of many yards of fine woolen fabrics, and of many dozens of balls and skeins of embroidery thread. Mrs. Simutis was such a good customer at one of Chicago's larger department stores, that she was given free entree directly to stocks for selection of colors and threads. The fabric and thread, plus, needles, thimbles and other equipment, along with generous boxes of food, were sent to the handicraft expert, who, in turn, distributed food and materials to other Lithuanian D. P. women; under her supervision, the latter worked on aprons and ties.

In due time, the finished products began trickling back: beautifully embroidered aprons, each one a gem of Lithuanian folk art, hand-woven neckties, and a few sashes. To date, the Choir has received back 26 aprons, 21 ties and 4 sashes (juostas).

The aprons are given or loaned to the girls, taking into consideration the basic colors of each costume, and the promise of each girl that she will directly be responsible for recompensing the D. P. woman or girl who embroidered her apron. Payment consists of food and clothing packages. The girls have been generous in aiding the women, and have also become pen-pals with the recipients of their packages.

The male members of the Choir have been equally generous. In payment for their beautiful neckties, they have made money contributions for food packages which were purchased and sent to the tie-weavers by Mrs. Simutis.

Last Christmas, the Choir raised money and contributed food and clothing for special packages to members of the famous Čiurlionis Ensemble in Germany. This year, a continuous drive is being conducted for the women who worked on their costumes. Several shipments have been made by mail, and a number of CARE and SAFE packages were sent.

Many months and countless hours of work and thought were expended in the projects described, but the results are mutually satisfactory: the Choir, proud of the beautiful handiwork adorning it, can rightfully boast that it has done its share in aiding Lithuanian D.P.s.; the Lithuanian D.P. women, living in unenviable surroundings, are also proud that they have helped give the Choir an authentic Lithuanian appearance, and are deeply grateful for the packages which help sustain life. They are appreciative of the new-found friends in Chicago.

Congratulations, Knights of Lithuania Choir, for a highly praiseworthy project!
Jrd.

Great Neck, N. Y.

COUNCIL 109

Our November meeting brought out a nice attendance, and was started off with Starcy Wesey reading last year's minutes (maybe she was trying to see how attentive we are!). Lillian Remenchus gave up her duties as financial secretary, due to the fact that both Lil and Joe will be leaving very shortly for Florida for an indefinite stay. This job was taken over by Jo Rusas, who, incidentally, gave a fine and enthusiastic report on the Detroit Convention. We're wondering who she's carrying that torch for now? We understand it passed through New Jersey and is now on its way toward Massachusetts. Never mind, gal, next year's Convention will soon be here!

The grapevine tells us our delegation enjoyed themselves at the New York and Harrison-Kearny dances, held recently. We understand, also, that Jo Adams made a charming hostess cooking breakfast for a few of our hungry members after the Elizabeth dance. Better watch out, Elizabeth, we'd like Jo on our Social Committee!

A package was sent from the council to Lithuanian D.P.'s to arrive in time for Christmas. We urge not only clubs, but individuals, to prepare such packages for D. P.'s, who are always ever so grateful.

Birthday greetings, some belated, go out to Jo Adams, Bill Bernatovich, Joe Dauksis, Amy Daknis, Mary Truss, Lou Ann Sosaris and Joe Remenchus. Many happy returns!

Our semi-formal dance on October 16th was a huge success. We can safely say that it was the largest that our council has had since the war. We noticed among those present — Jersey City, Harrison-Kearny, Elizabeth, Maspeth, New York and Brooklyn. We want to thank them — especially those that traveled 3 hours to get there — and all others who helped to make it such a grand and enjoyable affair. Did Pete ever get over that cold? And who is that mysterious admirer of Lou Ann Sosaris?

About ten of our members attended the N. Y. — N. J. District meeting held in Maspeth. It was one of the best showings we've ever made. We're wondering how Vincent from Elizabeth ended up in Port Washington after this meeting? Could it be that Rastus was sitting on the moon?

Our next main event will be a "Beer Party" Dance to be held January 22nd, Kosmowski's Hall, Great Neck. To you who have been at our social this past Summer know what kind of a time is in store for you!

"For parties and socials that can't be beat —

Why not try Great Neck, where all folks meet!"

Closing this column on another year, our Great Neck council sends to all K. of L. members heartiest wishes for a very Merry Xmas and a most successful K. of L. New Year!
... Snoopy

New York & New Jersey District

(EDITOR'S NOTE)

Your correspondent took a little time off to attend the National Convention in Detroit and the Lithuanian Catholic Congress which was held in Chicago. Now he reports as follows:

Since the beginning of Fall, district meetings were held in Great Neck, N. Y., and most recently in Maspeth, N. Y. Josephine Adams and Joseph Kasper, delegates to the national convention, gave fine reports on what transpired during the convention days. Joseph Boley, re-elected national president, spoke briefly on the aims and purposes of our organization and what is expected of each individual council in the district. He also brought out the fact that our Lithuanian language should be more frequently used as suggested by Rev. Dr. Vaskas, M.I. C., Rector of Marian Hills Seminary, Hindsdale, Ill. (principal speaker at the convention).

Rev. P. Lekesis and Rev. Kartavičius, assistants at the Transfiguration parish, addressed the delegation. It was also suggested that the district and councils remember our Founder, M. A. Norkunas, on his 79th birthday, December 1st, by sending greetings to him.

Ann Klem, district chairman of the Lithuanian Affairs Committee, asked for more volunteers and Al Wesey of Great Neck and Raymond Kazlauskas of Brooklyn, accepted to give a helping hand.

Our new spiritual advisor is Father Anthony Kasper (Elizabeth, N. J.) who is taking the place of Father M. Kemezis (Bayonne, N. J.). Father Kemezis, due to illness, had to relinquish his position, and at this writing we are happy to report that he is on the road to recovery.

District councils were advised to speed up the third degree applications so that a definite time could be set for the Ritual ceremonies.

Members in business or professions — why not advertise in VYTIS, at little cost?

Council advertisements are acceptable at a minimum rate of \$5.

**For further information, write to: Knights of Lithuania
366 W. Broadway,
So. Boston 27, Mass.**

The Bowling League got under way November 7th at the Elizabeth Bowl, with a good-sized attendance on hand to cheer the bowlers. Our spiritual director, Father Kasper, rolled the first ball down the alleys to start off the season. Social hour followed.

Following councils will participate in the League: (Male) Elizabeth, Newark, Linden, Jersey City, Harrison-Kearny, Paterson and New York. (Female) Elizabeth — 2 teams, Newark, Linden, Kearny and Paterson.

RESULTS OF THE FIRST BOWLING MEET:

(Male) — Elizabeth Dodgers scored 812, 759 and 682; losers — 652, 669 and 656. KEARNY rolled 749, 725 and 648 against LINDEN'S 677, 755 and 648; NEWARK rolled 783, 852 and 681 against PATERSON 779, 734 and 684; and JERSEY CITY rolled 722, 802 and 565 against NEW YORK 639, 557 and 679. Anthony Teleisa (Jersey City) scored high honors with 220 followed by John Wilkie (Harrison-Kearny) with 202. (Female) — ELIZABETH Petunas made a clean sweep; KEARNY scored 587, 531 and 549; LINDEN scored 537, 544 and 556; NEWARK — 553, 573 and 605; and PATERSON — 495, 446 and 501.

NOTES AT RANDOM:

Wedding bells continue to peal! The following got married: Mae Matulis and Ed Stanulis, Helen Pachura and Henry Delunas, Aldona Karch and William Paukstaitis (all of C-29, Newark); Veronica Plungis (C-52, Elizabeth) and Constantine Kazlauskas (C-41, Brooklyn); Vincent Plykaitis (C-29, Newark) and Jeanne Rodgers (C-67, Bayonne); Dorothy Lewis (C-124, Jersey City) and Ben Kaminskas (C-29, Newark); and Ruth Yeatman and Eddie Kidzus (C-29, Newark). We wish all of the newlyweds a long and happy life.

We extend our condolence and sympathy to Eddie Kidzus of Newark in the recent loss of his beloved mother.

With elections taking place this month and the beginning of next year, all councils are urged to help the district (as well as the Supreme Council) by sending in the names of your newly-elected executive officers.

In closing, I wish to offer my sincere and heartfelt thanks to those who showed that southern comfort and hospitality could be offered out Midwest way: Mr. and Mrs. B. Kazlauskas, son Blaise and daughter Adelle, Stella Brozas and folks (Cicero); Mr. and Mrs. Jack Juozaitis, Mr. and Mrs. Joe Glebauskas, and Mary Brazauskas (all of Marquette Park).
The Wanderer

Elizabeth, N. J.

COUNCIL 52

Rev. Anthony Kasper, spiritual director of our council was named Spiritual Advisor of the New York — New Jersey District. We know he will do his best for our organization as his heart belongs to the K. of L. Congratulations and lots of luck, Father.

BOWLING

Our council is ever growing and is quite large now, so we thought we should have more teams in the N. Y. — N. J. Bowling League. And so we entered a couple of more teams. This year, the opposition will have to compete with two boys' and two girls' teams of the Elizabeth council. Don't get frightened — we aren't that tough as to walk away with first place honors, but we will try to capture that coveted prize. The guys and gals are out to burn up the allies. (Just watch them make the mahogany smoke.). Good luck and happy bowling to all. We're looking forward to those "good old after — bowling socials". Remember them?

THE COMING NATIONAL CONVENTION

Plans for the coming conclave have already been started. The committees are beginning to roll up their sleeves and get down to the serious business of planning for the 1949 National Convention. It is mighty gratifying to notice how many excellent suggestions have already been made. Enthusiasm abounds; with the help of God we hope to succeed in planning an interesting and enjoyable time for the delegates and guests.

Because the Convention is of interest to the entire K. of L. membership, any suggestions and help from other councils will be deeply appreciated and most welcome. Please forward all such information to K. of L. Council 52, 211 Ripley Pl., Elizabeth, N. J.

COUNCIL ACTIVITIES

Our council members pitched in their bit toward the Annual Parish Bazaar. We erected and ran a booth where we spent a little time and a lot of money. Funny thing, but we enjoyed both immensely. Cough drops were ordered in huge quantities to take care of the hoarse throats of the barkers at the booth. Maybe a little of the old fire water would have proved more effective, eh boys?

Our gals were mighty proud to see so many of our members participating in the annual Holy Name Parade. Some of our men were decked out in traditional top hats and canes. Bill Senkus looked like a Senator on Inauguration Day. Nice work men! We need such public showings of our faith.

DOTS AND DASHES

Franny Lisevick is the brains and power behind the Senior Girls' Basketball Team of the Parish C. Y. O. She sparked the outfit last season and gives great promise for this year's play. Incidentally she's quite an all around athlete... No see Butch Potts for long time; watssamatta? I hear Charles O... is hanging out a shingle: "Best-Man Service Deluxe". How many times is it now Charley?... Is Vince Zack getting thin from council worries or is he just wearing a tighter belt?... Our new secretary, Marian Bernatas, has gone overboard over her job. That's real K. of L. spirit... Burdened with her many council duties and other parish clubs, Annie Mitchell often sighs longingly "Why don't I quit my job at the Shop and spend all my time writing letters for the clubs?" Honestly, she is quite a busy little bee. Fine work, Annie! How does it feel to be real gentlemen-of-leisure, Ray, Donald & Eddie, after working so hard last year? Danny D. is still the busy beaver digging around for new members... Bureau of Missing Persons; Lost or Misplaced — Slim O., Shorty, and Bill K.... Ann Baronas is deeply involved in high finance these days — she's our new financial sec'y. and an efficient one at that. Ever notice how Helen P. and Josephine A. sit together in the front row during our meetings? They don't miss a trick.... Efficiency Expert par excellence — Ann Staboris; she's got her Easter cards written already. She's always there "firstest" with the "mostest". Father John Starkus, curate of our Parish, will celebrate his 32nd anniversary in the Priesthood on Dec. 26. We join all in wishing him Christ's best blessings on his Priestly work. Ad Multos annos...

GREETINGS

Father Anthony Kasper and members of Council 52 extend to their fellow Knights and friends sincerest wishes for a Blessed and Joyous Christmas and a Happy New Year. May the coming year increase our joys, health and work, and may we make many new K. of L. friends, always remembering the old ones with whom we spent so many happy hours that have made our lives all the more pleasant. May the Peace and Love of Our New — Born Savior reign in our hearts always.

The Scribe

Cleveland, Ohio

COUNCIL 25

Back in April of this year, when C-25 was reorganized, we decided to have a membership drive. Since then, we have been increasing our membership. This month, we are happy to welcome Edward Zugunas, Helen Oscar, Ursula Yankauskas and Ruth Kuncytes.

The following committees have been formed: Mary Trainey and Mary Shukaitis to the Cleveland Cultural Gardens Committee; Nellie Mikelonis, Lillian Tores and A. Damosis to the Lithuanian Affairs Committee.

Bowling has taken the Spotlight in sports. Mike Kubalavic's team is still holding on to the First Place Honors. Trailing close behind after Frank Kuncytes team's triple defeat of last Sunday, is Al Samas's team. Don't feel so bad, Frank. We still have a chance with such an expert bowler, as yours truly. Who am I trying to kid? Come and cheer your favorite team each Sunday. Remember the place: Superior Recreation at 69th and Superior 1:30 p. m. All the bowlers are looking forward to the banquet at the end of the season.

Council 25 extends its congratulations to Frank Kuncytes on his recent engagement to Eleanor Slucinskis; and George Brazis to Mitzi.

Merry Christmas to you all.

Blondie

**AMERICAN
RED CROSS**

Every human being through the course of life, realizes the necessity to seek friendship, to form association, to develop social contacts and to become a worthy member of society.

REZOLIUCIJOS IR PAGEIDAVIMAI

Priimti 35-tame Lietuvos Vyčių Seime 1948 metais, Rugsėjo 10, 11, 12 d.

REZOLIUCIJA

Kad būtų įsteigta atskira pastovi garbės narių komisija iš penkių garbės narių, kurie tvarkytų, apsvarstytų, iširtų ir pateiktų seimams savo tyrinėjimo rezultatus ir rekomendacijas apie kandidato tinkamumą būti garbės nariu.

PAGEIDAVIMAS

Kadangi visos kuopos neišpildo savo pareigas paremti Centrą, pageidauta, kad kiekviena kuopa suruoštų vieną parengimą metuose Centro naudai, kaip numatyta konstitucijoje.

REZOLIUCIJA

Nutarta išrinkti vyti, kuris rūpintųsi per išėjus metus vien tik naujais nariais, kaip pritraukti juos prie Lietuvos vyčių. Jo pareiga būtų patarti ir kartu veikti su apskričių ir kuopų naujų narių komisijos pirmininkais.

PAGEIDAVIMAS

Kad Lietuvos Vyčių Centro valdyba vykdytų Lietuvos vyčių 33-čio seimo nutarimą įvesti sistemą, kurioje narių duoklės būtų atžymėtos triplikato formoj.

REZOLIUCIJA

Kad Centro valdyba kartu su istorijos komisija būtų įpareigota surinkti ir redaguoti Lietuvos vyčių organizacijos istoriją. Valdyba įgaliota pasamdyti redaktorių šiam darbui.

PAGEIDAVIMAS

Pageidauta, kad "Vytis" dėtų daugiau korespondencijų iš kuopų ir straipsnių, tinkamų jaunimui.

REZOLIUCIJA

Kadangi Centro pereinamą valdybą ir visų mintys rodo, kad kun. Ignas Albavičius buvo neoficialiai pakeltas į garbės narius 1930 metais ar pirmiau, Lietuvos vyčių 35-asis seimas nutaria oficialiai tą garbę kun. I. Albavičiui pripažinti nuo anksčiau minėto laiko.

REZOLIUCIJA

Kadangi žinoma, kad vyčių garbės narys J. Karosas yra Maskvos agentas, Lietuvos Vyčių 35-asis seimas nutaria visus Karoso narystės rekordus išnaikinti iš vyčių organizacijos istorijos.

REZOLIUCIJA

Lietuvos vyčių 35-asis seimas nutaria, kad Centras surengtų kasmet keglavimo ratelių suvažiavimą (bowling tournament).

REZOLIUCIJA

Nutarta išrinkti į Centro valdybą trečią raštininkę, kuri būtų korespondencijų raštininkė (corresponding secretary).

PAGEIDAVIMAS

Kad ši trečia raštininkė būtų iš tos pat kuopos arba apskrities, kurioje gyvena protokolo raštininkė (recording secretary).

REZOLIUCIJA

Kadangi tūkstančiai mūsų brolių lietuvių kenčia didelį vargą tremtyje šiais laikais, o Jungtinių Valstybių dabartinis įstatymas leidžia gana lengvai suteikti pagelbos tremtiniams, Lietuvos vyčių 35-asis seimas nutaria, kad Centro Valdyba, atskiros apskritys, kuopos bei nariai bendradarbiautų su katalikiškais šalpos bei labdarybės organizacijomis visokiais galimais būdais tremtinius šelpti, gelbėti, ypač rūpintis juos partraukti į Jungtines Valstybes.

REZOLIUCIJA

Atsižvelgdamas į klebono kunigo Igno Boreišo nuoširdumą bei malonų seimo priėmimą ir giliai įvertindamas puikius darbus seimui ruošiant, nuveiktus Detroito 102-tros kuopos, o ypač Seimo rengimo komisijos, Lietu-

vos vyčių 35-asis seimas nutaria pareikšti viešai ir visų seimo dalyvių rankų plojimu nuoširdžiausią ačiū kun. I. Boreišui, 102-ajai kuopai ir seimo rengimo komisijai. Seimas liudija, kad jų draugiškumas bei nuoširdumas buvo nepaprastai šiltas, ir linki klebonui kun. I. Boreišui Dievo palaimos, ilgiausių metų, o visai 102-ajai kuopai geriausio pasisekimo bei ilgos vytiškos veiklos.

PAGEIDAVIMAS

Pageidauta, kad kuopos imtųsi konkrečių žygių partraukti atvykusius tremtinius į vyčių eiles.

PAGEIDAVIMAS

Lietuvos vyčių 35-asis seimas pageidauja, kad kiekviena kuopa laikytų savo pareigą turėti veikiančią Lietuvos reikalų komisiją.

REZOLIUCIJA

Išklausęs kun. Dr. Juozo Vaško, M.I.C. paskaitos "Dėl ko Amerikos lietuviai turėtų norėti kalbėti ir geriau išmokti lietuviškai", Lietuvos vyčių 35-asis seimas nutaria kun. Dr. J. Vaškui nuoširdų ačiū už jo mintis apie lietuvių kultūrą. Pasiremdamas jo patarimais, seimas karštai ragina visus: 1) savo susirinkimuose bent ketvirtį ar pusę valandos diskutuoti klausimus ir "Vytyje" esamus straipsnius; 2) savo tarpe, savo suvažiavimuose, programose, savo šeimose, savo laiškuose ir korespondencijose kuo daugiausia vartoti tą brangią, gražią lietuvių kalbą.

REZOLIUCIJA

Kadangi mūsų Centro dvasios vadas kun. Jonas Jutkevičius puikiausiai ir pavyzdingai įvykdė ir toliau tebevykdo visas jam pavestas pareigas, šis Lietuvos vyčių 35-asis seimas nutaria išreikšti kun. J. Jutkevičiui giliausią padėką ir jam linki Dievo palaimos.

REZOLIUCIJA

Atsižvelgiant, kad Amerikos Lietuvių R. Katalikų Federacija šaukia visuotinį Amerikos lietuvių katalikų kongresą 1948 m. spalio mėn. 17 ir 18 d. Chicagoj, Illinois, Lietuvos Vyčių 35-asis Seimas, turėdamas mintyje kongreso nepaprastai didelę svarbą, nutaria skatinti ir Centro valdybą, ir apskritis, ir kuopas, sąlygoms leidžiant, siųsti į kongresą savo atstovus. Drauge seimas primena tiems vyčiams, kurie dalyvaus Amerikos lietuvių katalikų kongrese, kelti Lietuvos vyčių ir apskritai lietuvių katalikų jaunimo organizavimo ir palaikymo reikalą.

PAGEIDAVIMAS

Kadangi Lietuvių Susivienijimas Amerikoje, gausingoji Amerikos lietuvių katalikų fraternalinės apdraudos organizacija, šiandien jau jungia ne mažai lietuvių katalikų jaunimo;

Kadangi šios organizacijos 56-asis seimas, buvęs birželio mėn. 27, 28, 29 ir 30 d. Boston, Massachusetts, surengė jaunimo sporto olimpiadą ir lietuvių dainų, muzikos ir šokių šventę;

Kadangi 1950 L.R.K.S.A. 57-asis seimas įvyks Detroit, Michigan, ir rengs sporto olimpiadą, dainų, muzikos bei šokių šventę;

Todėl, išklauses L.R.K.S.A. pirmininko L. Šimučio kvietimą, Lietuvos vyčių 35-asis seimas nutaria:

1. Paraginti Centro Valdybą tuo sąjūdžiu susidomėti;
2. Paskatinti Lietuvos vyčių apskritis ir kuopas, kiek leis aplinkybės, dalyvauti L.R.K.S.A. seiminėse sporto olimpiadose ir dainų, muzikos bei šokių šventėse;
3. Tuose įvykiuose kelti Lietuvos vyčių vėliavą ir plačiau paskleisti jų idealą ir tuo pačiu užmegsti glaudesnį ryšį su naudinga ir stipria Amerikos lietuvių katalikų fraternaline organizacija.